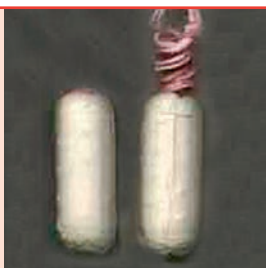

► Eleccions al Paraguay

Roda el món // Pàgina 18

Del Paraguai se'n sap poc, se n'escrui poc a la premsa i se'n parla poc. I tanmateix, al Paraguai es concentren interessos geopolítics enormes que van marcar profundament la seva història.

► Higiene femenina

Què es cou // Pàgina 22

Les copes menstruals, els tampons d'esponges marines o les compres reutilitzables són alternatives més ecològiques i saludables que ens faciliten un contacte més directe amb el nostre cos.

► Monopoli artístic

Expressions // Pàgina 24

Una resolució del Tribunal Català de Defensa de la Competència acusa cinc agències de representació artística lleidatanes d'impedir l'entrada d'altres agents al mateix territori.

directa

setmanari de comunicació

núm. 89 // 16 d'abril de 2008

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

El preacord de la vaga de busos pendent de l'anul·lació d'expedients

» Així està el pati // Pàgina 11

LA SANCIÓ A 25 TREBALLADORS ENCALLA LA NEGOCIACIÓ PELS DOS DIES I LA REDUCCIÓ D'HORARI

Arnau Bach

El cap del grup VI (segon per la dreta) dempeus juntament amb els altres cinc agents processats

Berta Alarcó

» Així està el pati // Pàgina 17

Els agents secrets de la policia jutjats per tortures

Sis agents de la policia espanyola van haver de seure al banc dels acusats el 15 d'abril. Es tracta de quatre membres del Grup VI (hereus de la brigada politico-social del franquisme) encarregats del seguiment i la persecució de col·lectius i moviments socials. Els altres dos processats són policies de seguretat ciutadana de Sant. Van ser denunciats per un jove de Cornellà que va patir el trencament del timpà durant la seva detenció el 4 d'octubre de l'any 2004. Aquest jove i uns altres dos nois de l'Hospitalet de Llobregat van ser detinguts sota l'acusació d'haver llançat una ampolla de benzina a la comissaria de Sant. Finalment, van ser absolts de totes les acusacions. Ara, quatre anys després, s'ha girat la truita i són els policies que hauran d'explicar què van fer aquella nit.

» Així està el pati // Pàgina 10

“Això ha estat una traïció total del govern tripartit”

La Plataforma en Defensa de l'Ebre ha fet una crida a la mobilització per impedir que es materialitzi l'acord

entre el govern de Zapatero i la Generalitat que preveu interconnectar les aigües de l'Ebre i la xarxa del Ter i el

Llobregat. El seu portaveu, Manolo Tomàs, ha manifestat que es tracta d'una “traïció del tripartit”.

» Així està el pati // Pàgina 16

La central d'Ascó reconeix que la fuga era greu

» De dalt a baix // Pàgines 3-5

‘La Indirecta’, recopilada en un llibre el proper 23 d'abril

Editorial

El gran engany de les nuclears

Ara resulta que sí, que la fuga de la central nuclear d'Ascó I va ser 250 vegades més greu del que s'havia comunicat en un principi, tal com informava la DIRECTA a l'edició anterior. Finalment no ho han pogut ocultar. Han trigat quatre mesos a reconèixer un accident gravíssim que ha posat centenars de persones en contacte directe amb material radioactiu provinent del nucli del reactor. Montilla va dir que no, Nadal va dir que no, Zapatero va dir que no, però sí. Les emissions van ser molt superiors als límits legals establerts. Les partícules metàl·liques de Cobalt-60 emeses des de la xemeneia de la central sense cap mena de control durant més de tres mesos poden introduir-se dins l'organisme humà, especialment el dels menors, i afectar molt negativament la salut. Ara ho comencen a reconèixer. Han estat organitzacions de la societat civil com Ecologistes en Acció i Greenpeace les que han hagut de lluitar contra el silenci mediàtic. També han patit la desacreditació per part de científics pronuclears que els van definir com a alarmistes. Però ara qui calla són els altres. Davant d'un accident o incident a una central nuclear els polítics i científics que en defensen el seu ús acostumen a fer el mateix. Callar o mentir. Ells no en volen ser els responsables. Cap polític del govern donarà suport ara a les famílies dels 40 alumnes de secundària de Girona que van visitar la central durant l'episodi de contaminació. Qui serà el responsable d'aquesta imprudència evitable? L'energia nuclear és massa perillosa i imprevisible. No es pot fer una defensa tan descarada i després amagar el cap sota l'ala quan la seguretat es posa en entredit. El sentit comú, més enllà dels interessos mercantils, ens porta al desmantellament d'aquests centres, la recerca d'alternatives i la reducció del consum per tal de viure en un món més net i sostenible.

Pensem, doncs existim

Desencís per Euskal Herria

✉ Francesc Richard
/directa@setmanaridirecta.info/

Del meu cap mai fugiran els versos dels Kortatu cridant: "Ahora lo recuerdo, asesinos a sueldo. Buena recompensa por un etarra muerto!". I jo em recordo a la meua habitació saltant, cantant i pujant el volum perquè aquesta veritat fos escoltada per tot el veïnat... A l'hora del dinar, a casa, discutint i posant damunt la taula en qualsevol discussió cridanera els casos flagrants de tortura al País Basc i d'assassinats encoberts, tant per part de grups paramilitars com pels cossos de seguretat de l'Estat.

A l'últim número de la DIRECTA, el membre de l'esquerra abertzale Joxean Agirre publica un article que titula "La memòria gebrada". És contundent i no li falten raons per denunciar i donar-nos un testimoni clar del que està

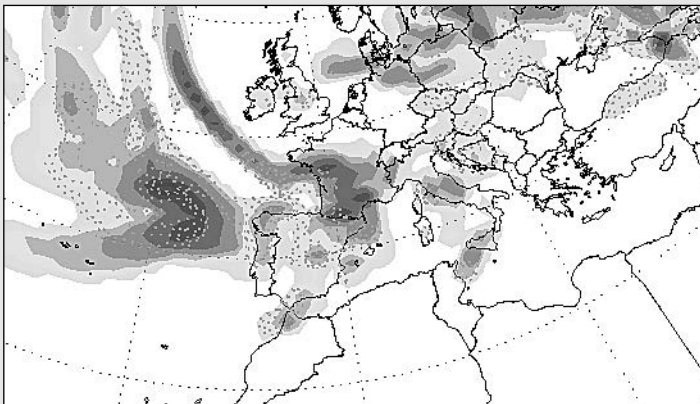
passant. Vaig conèixer en Joxean ara fa quatre anys en una xerrada sobre familiars de presos i preses polítiques basques que un servidor presentava a la Universitat Rovira i Virgili. Van venir prop de 60 persones, comptant els tres *secretos* que no paraven de donar tombos a fora de l'aula.

Posar sobre la taula els casos flagrants de tortura

Quan va acabar vaig expressar a en Joxean la meua preocupació sobre la repressió que estava sacsejant Euskal Herria, que durant aquells anys estava centrada especialment contra el jovent. Joxean, amb un posat sincer, va col·locar la seva mà sobre la meua espatlla i

em va dir: "No seas tan pesimista Fran, hay que tener esperanza". Qui m'ho podia dir millor que un home que havia conegut les presons i l'acudit macabre anomenat Audiència Nacional. Aquella tarda vaig carregar-me d'un valor i d'una energia que vaig perdre de mica en mica. Potser em caldria retrobar-me amb ell o amb persones que t'omplissin d'aquella inspiració especial. Com l'Ibon, portaveu de Segi empresonat des de l'any passat i que va recórrer tot Catalunya explicant que estaven il·legalitzant tota una organització juvenil.

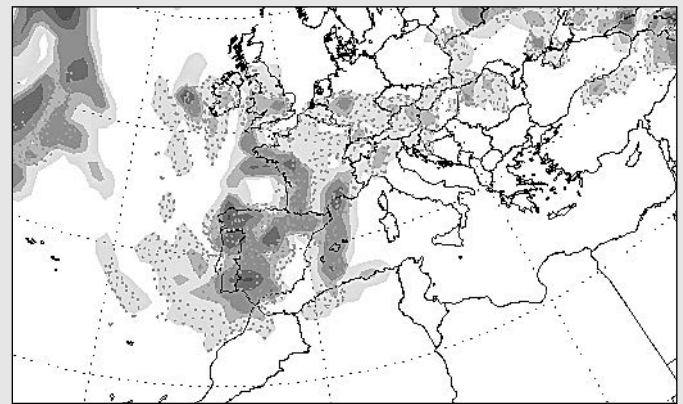
Tot i així, l'últim atemptat d'ETA contra un exregidor de Mondragón em va semblar una acció absurda i lamentable i em va fer la sensació que, si es vol lluitar per un poble, es lluita, però no se'l massacra. Euskadi és la suma de dues societats massacrades. Fins aquí ha arribat el meu escepticisme sobre els enemics. ☹

El dijous a la tarda una línia d'instabilitat provocarà ruixats i tempestes.

Més pluges

Durant la setmana passada les conques pirinenques van rebre entre 30 i 130 litres d'aigua per metre quadrat. La situació de ruixats i tempestes es repetirà el dijous i el diumenge vinent. El pirineu oriental aquesta vegada podrà rebre més precipitació. Entre divendres a la tarda i dissabte hi haurà una treva amb ambient assolellat i temperatures molt suaus. Les pluges seran més intenses i extenses la nit de diumenge a dilluns.

El diumenge les pluges s'aniran estenent i intensificant de sud a nord.

Com s'ha fet?

Aquesta setmana hem de donar molts ànims a la nostra estimada correctora, Laia, i al recent incorporat membre d'Agit-prop, en Blai. Elles han tingut problemes per seguir el ritme de tancament, a causa d'una regla massa molesta i un menisc massa inquiet, respectivament. Som-hi que no ha estat res!

Per si algú encara no se n'ha assabentat, aquesta setmana la DIRECTA fa dos anys: 90 setmanes d'informació lliure. Ho celebrarem el divendres 18 a la Farinera del Clot i us hi volem convidar a tots i a totes, ja que sense vosaltres aquest projecte hagués estat un impossible. Moltes gràcies i a seguir lluitant... que per això som totes aquí!

Qui som

REDACCIÓ: De dalt a baix: Lluc Salellas • Impressions: Laia Alsina • Així està el pati: Jesús Rodríguez i Pau Cortina • Roda el món: Guillem Sánchez • Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló • Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella • Expressions: Roger Palà i Estel Barbé Serra • La graella: Xavi Camós • La Indirecta: Sergi Picazo

FOTOGRAFIA: Albert García i Berta Alarcó
IL·LUSTRACIÓ: Jordi Borràs
COMPAGINACIÓ: Roger Costa
CORRECCIÓ: Col·lectiu de correcció i edició *Amb les faltes t'embarranques!*
PUBLICITAT: Tània Miró
DISTRIBUCIÓ: Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS i ADMINISTRACIÓ: Jesús Hita

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

El racó il·lustrat

Sr. Plástiko

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustraciadirecta@gmail.com
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 15

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

CRONOLOGIA: COM S'HA FET LA 'DIRECTA' DURANT AQUESTS DOS ANYS?

► 26 de juliol de 2004: assemblea on es proposa fer un número 0 després del Fòrum de les Cultures.

► 6 de setembre de 2004: es crea la llista setmanari@moviments.net.

► 3 de gener de 2005: es decideix convocar tota la gent dels moviments socials que vulguin fer un diari.

► Febrer de 2005: primers concerts per treure diners.

► 9 d'abril de 2005: presentació oficial del projecte del setmanari als moviments socials per començar a treballar-hi a fons.

► 14 de maig de 2005: reunió i constitució de l'Associació per la Difusió Sense Límits.

► 11 de juny de 2005: es decideix el nom de DIRECTA per al setmanari.

► 10 de setembre de 2005: primera reunió de llançament de temes i propostes d'idees pel número 0 del setmanari. Durant aquella tardor es comencen a crear diferents corresponalsies de la DIRECTA arreu del territori.

COMUNICACIÓ // SEGON ANIVERSARI DE LA 'DIRECTA' I PUBLICACIÓ DEL LLIBRE 'LA INDIRECTA'

Un llibre reuneix 38 veus de l'esquerra alternativa

Albert Garcia

✉ **Iolanda Guillaumot**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Què carai fan reunits en un sol llibre Noam Chomsky, Naomi Klein, Arcadi Oliveres, Miren Etxezarreta, Carlos Taibo, Eudald Carbonell, Pepe Beunza, Víctor Alexandre, Fermín Muguruza, Carles Fontseré, Neus Català, Iman Jamas, Osvaldo Bayer, Pere Casaldàliga, Ramón Chao, Leo Bassi, Feliu Ventura, Miquel Gil, Paco Ibáñez...? Déu els cria i ells s'ajunten. La trobada d'aquests 38 personatges –sindicalistes, professors, escriptors, músics, actors, advocats, científics– té com a únic objectiu intentar explicar en format d'entrevista què pensa avui dia l'anomenada esquerra alternativa.

El setmanari de comunicació DIRECTA celebra aquesta setmana el seu segon aniversari d'existència amb la publicació del llibre *La Indirecta. Una entrevista a l'esquerra* (Virus Editorial, 2008): prop de quaranta entrevistes seleccionades entre les 88 converses publicades fins avui a la contraportada del setmanari. Aquesta obra, més enllà de ser una simple i anecdòtica recopilació d'entrevistes, té la intenció d'esdevenir un aparador dels discursos actuals de l'esquerra alternativa: des de l'anarquisme fins a l'independentisme i des dels nous moviments socials altermundialitzadors fins als referents més veterans de l'esquerra clàssica. L'objectiu de la compilació és, tal com s'afirma a la introducció del llibre, mostrar als lectors i les lectores "les propostes, queixes i reivindicacions de l'àmplia i plural esquerra alternativa d'avui dia".

Per la contraportada del setmanari han passat, setmana rere setmana i en aquests dos primers anys

de vida, prop de noranta personatges del món de la política, l'economia i la cultura tant del país com de fora. Ells i elles van regalar a les lectores els seus arguments, les seves queixes i les seves idees. Ara, aprofitant el segon aniversari de la publicació, la DIRECTA vol oferir la possibilitat de recuperar en format de llibre les idees, els discursos i els diàlegs mantinguts amb 38 d'aquestes persones. Són, com expressa el periodista David Fernández al pròleg del llibre, "indirectament i com sense voler, la crònica dels temps per venir, de les utopies que ja són o que s'albiren, de l'aprenentatge permanent entre totes i tots".

► **Entrevistador i entrevistat**
El llibre mostra un diàleg profund i sense censura entre l'entrevistador i l'entrevistat. David Fernández ho diu d'una manera més literària al pròleg: "Els uns i els altres, en justa i sòlida complicitat, ens ajuden a esmicolar el miratge fals del millor dels mons possibles, de l'oasi català i de l'estat (espanyol) de les coses. Entrevistadors i entrevistats ens ajuden a pensar, a reactivar el múscul de la memòria, a recuperar la fèrtil desobediència de dir no, un i mil cops, davant de tantes bestieses

i bananades". La pluralitat de veus, això sí, sempre a l'esquerra de l'esquerra, transmet un ventall d'idees i reflexions molt àmplies i, en alguns casos, fins i tot contraposades.

No és el mateix el que diu i pensa l'escriptor Víctor Alexandre i el que diu i pensa l'economista Miren Etxezarreta. Tampoc pot ser mai el mateix el que diu i pensa el pacifista israelià Uri Avnery que el que diu i pensa la diputada palestina Khalida Jarar. Tots, sempre des de l'esquerra, dialoguen al llarg de les quasi 180 pàgines del llibre. Totes les entrevistades, sense importar el seu nom ni la seva ocupació, ens aporten quelcom. Els diàlegs sovint van més enllà de la política. L'esperança que ens aporta Juan Manuel Sánchez Gordillo des de la utopia de Marinalda, la paciència que ens ensenya l'exbisbe Pere Casaldàliga i la dignitat que ens mostra Pastora González, la mare del pres Xosé Tarrío, són alguns dels sentiments que ens colpegen quan llegim aquestes entrevistes. Finalment, i repetint novament les paraules del prologuista, el llibre ens demostra que "preguntant comencem a respondre'ns i responem continuem preguntant-nos".

TÍTOL: 'La Indirecta.
Una entrevista a l'esquerra'
COORDINADOR: Sergi Picazo
EDITORIAL: Virus
LLOC I DATA: Barcelona, abril de 2008

* En cas que tingueu problemes per localitzar el llibre a la vostra localitat durant les properes dates, podeu enviar un correu electrònic a: publicitat@setmanaridirecta.info o trucar al número de telèfon 93 527 09 82.
* Si sou un col·lectiu, també podeu contactar amb l'editorial Virus per comprar llibres trucant al 93 441 38 14 i visitant el web www.viruseditorial.net

Personatges i titulars del llibre

Carlos Taibo: "Anem cap a un caos cada vegada més generalitzat"
Naomi Klein: "Quines diferències hi ha entre Halliburton i el govern de Bush?"
Miren Etxezarreta: "Mileurista és qui té molta sort"
Arcadi Oliveres: "El PSOE ha gastat més que Franco en despesa militar"
Pepe Beunza: "Hi ha gent lluitant per tot arreu i estan posant molt difícil la supervivència del sistema"
Cándido i Morala: "Hi ha un espai sindical alternatiu que hem d'ocupar"
Juan Manuel Sánchez Gordillo: "Marinalda és una ovella negra"
Víctor Alexandre: "Espanyolitza més un telenotícies de TV3 que la COPE i el Jiménez Losantos"
Juanra: "Tenim més força, però això no vol dir que siguem més forts"
Feliu Ventura: "Abans que la cultura o la llengua, hi ha el territori"
Miquel Gil: "Ells em diuen terrorista i jo els dic directament feixistes"
Fermín Muguruza: "Abans havíem de vèncer, ara hem de convèncer"
Julen Madariaga: "L'Estat espanyol no ha fet gestos suficients per la pau"
Rafael Calderón: "Per què és més escandalós trencar el vidre d'un McDonalds que fer assetjament a un avi perquè marxi de casa?"
Pastora González: "El FIES és l'infern dins de l'infern, la presó dins de la presó"
Ramón Chao: "La nostra societat va cap a la seva autodestrucció"
Jean Pierre Garnier: "La pròxima vegada que esclatin les 'banlieus' serà pitjor"
Albert López Bargados: "El Raval està perdent la seva capacitat de resistència"

Dolors Bramon: "L'Alcorà és un llibre feminista, però falla la interpretació"
Michel Odent: "El naixement és cosa de dones"
Neus Català: "Si jo no hagués rigut, no estaria aquí"
Carles Fontseré: "Jo vaig viure la revolució, de la guerra no en sabia res"
Paco Ibáñez: "Els Estats Units ens estan bombardejant per dins"
Leo Bassi: "L'esquerra s'ha oblidat de les emocions i els desigs de la gent"
Karra Elejalde: "M'agrada fer comèdies que tinguin un subtext de crítica social"
Eudald Carbonell: "Pot desaparèixer entre un 20% i un 50% de la Humanitat"
Esteban Castro: "Els pobres consumeixen poca aigua, dolenta i a un preu més alt"
Noam Chomsky: "Cal ser conscients dels perills d'Internet"
Mònica Terribas: "El problema més greu dels periodistes és que ens autocensurem"
Khalida Jarar: "L'ocupació israeliana és una guerra criminal"
Uri Avnery: "Hem de fer girar la roda petita per moure la roda gran"
Iman Jamas: "Les diferències entre sunnites i xiïtes són una mentida"
Raúl Zibechi: "No crec en Chávez, no crec en Evo, no crec en Lula"
Pere Casaldàliga: "El socialisme té remei, el capitalisme no"
Osvaldo Bayer: "El capitalisme mai no ha solucionat els problemes dels argentins"
'Neká' Jara: "Els argentins vam aprendre que quan la cosa no funciona tornarem al carrer"
Heinz Dieterich: "La dretha ha assolit una combinació de paranoia i histèria"

CRONOLOGIA: COM S'HA FET LA 'DIRECTA' DURANT AQUESTS DOS ANYS?

► 18 d'octubre de 2005: presentació final del projecte de la DIRECTA amb un concert a les Cotxeres de Sants dels grups Kinky Beat i Dijous Paella. Llençament del primer número 0 i inici de la campanya de difusió de la DIRECTA per tot Catalunya.

► 18 de desembre de 2005: assemblea amb totes les corresponalsies de la DIRECTA a Sabadell.

► 28-29 de gener de 2006: primer dia de condicionament de la nova redacció del setmanari, ubicada en un polígon industrial de L'Hospitalet.

► 15 de gener de 2006: primera Assemblea General a l'Espai Obert.

► Febrer de 2006: es presenta el número 00 del setmanari en una roda de premsa on no assisteix cap mitjà de comunicació.

► 18 d'abril de 2006: publicació del número 1 de la DIRECTA i inici del tiratge setmanal.

UNA PASSEJADA PEL LLIBRE DE 'LA INDIRECTA'

✉ Iolanda Guillaumot
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La DIRECTA us ofereix en exclusiva un avançament d'alguns dels continguts més destacats del seu primer llibre: *La Indirecta. Una entrevista*

a l'esquerra, recentment publicat per l'editorial Virus i amb textos d'una desena de col·laboradors de la revista seleccionats per Sergi Picazo, periodista i

coordinador de la secció 'La indirecta'. El llibre, publicat per celebrar els dos anys de vida del setmanari, ja està a la venda a un preu d'11 euros. Com a tast

dels continguts del llibre i a tall d'exemple, hem escollit alguns extractes de quatre entrevistes publicades a la DIRECTA i, ara, reproduïdes al llibre.

NAOMI KLEIN (extracte)

“Quines diferències hi ha entre Halliburton i el govern de Bush?”

Eloy de Mateo

Després de quatre anys d'investigació i viatges a Xile, l'Argentina, els Estats Units, Sri Lanka, l'Iraq o el Líban, Naomi Klein, periodista i autora de *No logo*, ha publicat l'assaig *La doctrina del xoc* (Empúries).

Què és la doctrina del xoc?
Durant tres dècades, l'economista Milton Friedman i els seus seguidors han volgut fer la mateixa estratègia: esperar que es produeixi una crisi o un estat de xoc i, després, mentre els ciutadans encara es recuperen del trauma, vendre al sector privat el que queda dels serveis públics. Això va passar, per exemple, als Estats Units després de l'11-S, al sud-est asiàtic després del tsunami o a l'Iraq després de la invasió impulsada per George Bush. El primer experiment va ser el Xile de Pinochet. La idea d'aprofitar les crisis i els desastres naturals és el *modus operandi* habitual de Friedman i dels seus nois de l'Escola de Chicago. L'objectiu del complex de l'economia del desastre és implantar un model de govern orientat als beneficis, fins i tot en situacions d'inestabilitat, a través de mercantilitzar l'ajuda humanitària, la reconstrucció de zones catastròfiques, la seguretat interior o els propis exèrcits.

No podem oferir alternatives?
Jo llegeixo el llibre en positiu. Hem d'aprendre el que els va passar als nostres germans i fer un pas endavant. Hem de confiar en les nostres alternatives. La gent

d'esquerres no pot anar per la vida demanant disculpes per tenir alternatives. La nostra oportunitat arribarà aviat. Per exemple, la inundació de Nova Orleans podria haver estat un bon moment, però només ho van aprofitar les empreses privades per treure'n profit i carregar-se el sistema educatiu públic. Va ser un error de l'esquerra. La situació d'inseguretat i abandó dels barris pobres va demostrar el fracàs de les polítiques neoliberals. Després de dècades d'atac al sistema públic, de cop i volta la gent necessitava ajuda i es va preguntar on era: els transports no funcionaven i els carrers estaven destrossats, però el govern dels Estats Units va ser incapaç d'ajudar-los en una situació d'emergència com aquella.

Al llibre afirmes que “la por és la millor arma del sistema”.
La gent té por dels altres. En el cas de Nova Orleans, els mitjans de comunicació van posar la por al cos de la gent dient que els seus propis veïns eren possibles criminals. La gent va ser tractada com animals. El capitalisme ha generat una gran por: als immigrants, als criminals, als terroristes, als propis veïns...

Qui és més poderós avui, els governs dels diferents estats o les grans transnacionals?
Actualment és impossible diferenciar entre governs i transnacionals. Estan integrats. És el mateix sistema. Quines diferències hi ha entre Halliburton, que ha guanyat milions de dòlars a l'Iraq, i el govern de Bush?

NOAM CHOMSKY (extracte)

“Cal ser conscients dels perills d'internet”

És la consciència crítica del món. L'analista polític Noam Chomsky (Filadèlfia, EUA, 1928) ha esdevingut més conegut per la seva faceta d'activista social que no pas per les seves aportacions en el camp de la lingüística, disciplina de la qual és professor emèrit a l'Institut Tecnològic de Massachussets (MIT). És autor d'un dels d'assajos fonamentals del segle XX, *Los guardianes de la libertad*.

Vostè i Eduard S. Herman van teoritzar sobre el concepte de la “manufacturació del consens”.
D'això ja fa vint anys. Aquest consens i la maquinària que el fabrica són avui més forts o més vulnerables que llavors?
En general, quan les lluites populars guanyen més llibertat i oportunitats, els centres de poder busquen maneres noves de minar-les i canalitzar-les cap a les direccions que prefereixen. Crec que els mecanismes de control moderns són més fràgils: és més fàcil resistir la publicitat que les cambres de tortura. **El moviment antiglobalitzador és la gran esperança per a la transformació social?**
Hauriem d'evitar el terme de pro-

Arxiu Directa

paganda "antiglobalitzador". Ningú no s'oposa a la integració internacional, la comunicació i el suport mutu. Si comparem el Fòrum Social Mundial (FSM) i el Fòrum Econòmic Mundial (FEM), trobant-se alhora, el FSM mereix molt més el terme "proglobalització" que el FEM. El Fòrum Social reuneix gent de tot el món i de formes de vida molt diverses, amb una gamma molt àmplia d'interessos i compromisos, dedicada a la integració internacional que valora els drets humans, no les concentracions de poder privat. Per això el sistema doctrinal els descriu com a "antiglobalitzadors", reservant el terme "globali-

zadors" per les multinacionals. Per això aquest mateix sistema adopta el terme "Tractat de Lliure Comerç" per imposar "acords" internacionals que no són acords, com a mínim pel que fa als ciutadans que habiten els països que en resulten afectats.

Cap on camina aquest moviment social global?
Ningú pot pronosticar com es desenvoluparà l'autèntic moviment de globalització. Aquest moviment porta les llavors de la primera veritable internacional, el somni de l'esquerra i els moviments de treballadors des dels seus orígens moderns.

DOLORS BRAMON (extracte)

“L'Alcorà és un llibre feminista, però falla la interpretació”

La professora Dolors Bramon (Banyoles, 1943), una de les persones que ha estudiat més el món islàmic i l'Alcorà a Catalunya, trenca la cadena d'intolerància vers l'islam tot escrivint llibres, fent xerrades i concedint entrevistes. Ha escrit *Obertura a l'Islam* —un manual molt útil com a introducció al món musulmà— i *Islams en femení: ser dona i musulmana*.

Tu no diries que l'islam maltracta les dones?
Alguns musulmans sí i alguns catalans també. Sovint la gent veu la palla a l'ull del veí, però no veu la biga al seu propi ull.
Però l'Alcorà subordina la posició social de la dona.
No. L'Alcorà és un llibre feminista,

Kiuba

però falla la interpretació. Les estructures patriarcalcs sovint han fet lectures errònies i tergiversades dels consells de Mahoma. Encara que els musulmans creguin que l'Alcorà conté la paraula de Déu, cal dir que Déu no va ser sempre prou clar i la seva paraula va necessitar una interpretació. Els primers intèrprets

van ser homes del segle VII, una època en la qual la dona no valia res. **El problema és, doncs, el que ells anomenen la tradició o la sunna?**
Les tradicions de l'islam, que són fonamentals a l'hora d'elaborar el dret i la legislació islàmica, són pròpies de la primera meitat del segle VII. I allò preval encara que l'Alcorà no ho reculli.

Posa'm un exemple.
L'Alcorà diu que els homes i les dones adúlteres han de ser castigats amb cent cops de fuet. En canvi, a molts països musulmans només es castiga les dones per aquest fet. Fins i tot n'hi ha alguns que castiguen les dones acusades d'adulteri amb la lapidació fins a la mort. Això no és paraula de Déu pels musulmans. No ho diu enlloc.

CRONOLOGIA: COM S'HA FET LA 'DIRECTA' DURANT AQUESTS DOS ANYS?

► 24 de juny de 2006, dia de Sant Joan: detenció d'un redactor de la DIRECTA mentre feia la seva feina cobrint una acció contra el Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca.

► Novembre de 2006: primera aparició al programa *La Nit al Dia* de TV3, després d'un reportatge sobre el desallotjament del centre social La Makabra.

► Desembre de 2006: es fa la segona Assemblea General.

► 20 d'abril 2007: festa del primer aniversari de la *Directa* amb un concert dels grups Nour, Rauxa i Revolta 21

► Suplement d'un any de la DIRECTA

► Gener 2008: suplement pel Fòrum Social Català.

► Març 2008: suplement *Dos dies!* de suport a la vaga dels conductors i conductores d'autobusos de TMB.

► Abril 2008: *Dos dies!* número dos. Segon aniversari de la DIRECTA.

COMUNICACIÓ // L'EDITORIAL PUBLICA EL PRIMER LLIBRE EDITAT PER LA 'DIRECTA'

Virus: estenenent les alternatives

✉ Lluís Zhu
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Virus editorial va nèixer l'any 1992 com un projecte d'edició i de distribució de textos sobre temàtiques que no es podien trobar a les editorials comercials convencionals. L'editorial està formada per persones que procedeixen de diferents col·lectius i projectes de treball alternatiu, però que se senten part de l'esquerra antiautoritària, dins l'àmpli marc de l'esquerra plural. Per això funcionen de forma autogestionària, horitzontal i assembleària. El seu objectiu és crear una eina d'edició i distribució de textos per bastir un sistema comunicatiu alternatiu que serveixi per enriquir la memòria i el debat de l'esquerra.

Virus vol crear textos per bastir un sistema alternatiu

De fet, la història de Virus editorial va molt lligada a aquests ideals i objectius. El seu precedent més proper és el Lokal autogestionat del carrer de la Cera, creat per un grup de persones de l'Ateneu Llibertari del Poble Sec l'any 1987. El Lokal, situat al conflictiu "barri xino", tenia com a objectiu desenvolupar una estructura comunicativa alternativa i de contrainformació, una realitat que ja s'havia estès per Madrid, Euskadi i el País Valencià. Ja existien diverses agències de notícies, premsa escrita alternativa i ràdios lliures, però calia millorar-ne la coordinació i la distribució. És per això que, dins el Lokal, es va crear la Distri, un dels primers pro-

Óscar Polo a l'interior del local de l'editorial, al cor del Raval

Berta Alarcó

jectes que va intentar abordar aquesta feina de coordinació i distribució de la contrainformació. L'any 1990, en el marc de les campanyes per la insubmissió, es van conèixer un grup de persones provinents del moviment llibertari i de l'antimilitarista. Totes elles van coincidir en la idea que hi havia la necessitat de desenvolupar un projecte editorial en el camp de la contrainformació, ja que no hi havia editorials llibertàries o d'esquerres prou potents, tret d'alguna incursió de la CNT. Van veure que no n'hi havia prou amb la premsa o les ràdios lliures, sinó que també hi havia una demanda important de llibres que donessin compte de l'àmpli ventall de temes de l'esquerra antiautoritària. Així, l'any 1991 decideixen crear Virus editorial. El primer llibre que va sortir al carrer

va ser un recull de vint biografies de guerrillers maquis, seguit d'un segon llibre: una biografia de Quico Sabaté. Però no es van limitar a l'àmbit llibertari i de seguida van començar a publicar textos sobre sexisme o militarisme amb diferents col·lectius que treballaven aquests temes.

Precisament, el treball conjunt amb diferents col·lectius de l'esquerra és una de les senyes d'identitat d'aquesta editorial. Normalment, aquests col·lectius produeixen els textos i Virus els edita i els distribueix per les seves xarxes de llibreries i a través dels propis col·lectius. Aquest treball tan proper amb les diferents organitzacions socials forma part del compromís polític de Virus per la transformació social, basat en la lluita en l'espai públic i l'esfera

intel·lectual. Per la seva xarxa de distribució també hi circulen llibres d'altres editorials alternatives, com Traficantes de Sueños o Alikornio, tot contribuint a desenvolupar una estructura comunicativa diferent. A l'hora de triar amb qui treballen, quins textos s'han d'editar o d'altres qüestions del dia a dia, el funcionament de Virus es basa en la democràcia assembleària, de forma que el criteri a l'hora de decidir fluctua sovint en funció de qui treballa a l'editorial en aquell moment, però sempre dins dels principis ideològics de l'esquerra antiautoritària. El treball diari de Virus es divideix en les tasques d'edició —que consisteixen bàsicament en la correcció i la maquetació dels textos— i de distribució, a base de visites regulars a les llibreries i els diferents col·lectius amb els quals treballen.

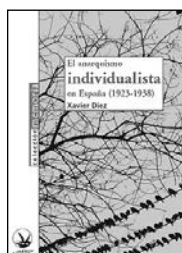
Actualment Virus editorial té principalment tres col·leccions a les prestageries: la d'Història, centrada en la història de l'Estat espanyol del segle XX, la d'Assaig i la de Crònica, que tracta de les problemàtiques de la societat actual. A més dels llibres de temes de debat de l'esquerra, l'editorial també publica llibres més "comercials" —com una edició en castellà de l'*Homenatge a Catalunya*, de George Orwell— per tal d'aconseguir finançar el projecte, però sense renunciar a la seva identitat i autonomia. En aquest sentit, també han editat una exitosa col·lecció sobre el cultiu de la marihuana, que els ajuda a finançar-se i que,

Actualment, és una editorial reconeguda en el teixit alternatiu

ahora, té una significació política, ja que argumenten que l'autocultiu de marihuana pot contribuir a la lluita contra les màfies del narcotràfic. Virus també ha conegut alguns fracassos —com la publicació d'una col·lecció de novel·la negra o un altra de còmics— i moments d'inestabilitat financera que l'han fet trontollar. Però, actualment, és una editorial reconeguda dins el teixit associatiu alternatiu i amb projectes de futur. De fet, han previst treure una col·lecció de literatura infantil i juvenil de caire antiautoritari. Així, després de disset anys de recorregut, el projecte de Virus editorial de lluitar contra l'opressió i per l'alliberament humà continua caminant. ☺

'El caso Scala. Terrorismo de estado y algo más' Xavier Cañadas Col·lecció Memòria

'El anarquismo individualista en España' Xavier Díez Col·lecció Memòria

'Queremos libertad! Mumia Abu-Jamal' Col·lecció Crònica

'Estado de Wonderbra. Entretejiendo narraciones feministas sobre las violencias de género' Barbara Biglia i Conchi San Martín (coords.) Col·lecció Assaig

El 15 de gener de 1978 un incendi va acabar amb la sala de festes Scala de Barcelona i amb la vida de quatre dels seus treballadors. Incitats per un confident policial, Joaquín Gambín, un grup de militants llibertaris van llençar uns còctels *Molotov* contra la sala al final d'una manifestació contra els Pactes de la Moncloa. Les enormes dimensions de l'incendi difícilment es podien atribuir a aquesta acció. L'interès d'estat i la voluntat d'acabar amb l'anarquisme expliquen les irregularitats en la investigació i el judici contra quatre militants de la CNT, entre ells l'autor del llibre.

Les idees de l'individualisme anarquista van estar molt presents a la premsa, la literatura i la forma de pensar de nombroses persones afins al moviment llibertari i van influir en el pensament col·lectiu de les societats occidentals de finals del segle XIX i el primer terç del XX. A l'Estat espanyol s'han deixat notar les idees dels seus principals teòrics, com Stirner, Thoreau o Tucker, a través de la traducció dels seus articles. Els individualistes van revolucionar el debat anarquista al voltant de la moral, la sexualitat, el paper de la dona i el naturisme, així com el valor únic de l'individu davant l'estat i de tota mena d'organització.

Com a jove Pantera Negra que va ser, Mumia Abu-Jamal va participar en la fundació del Black Panther Party a Filadèlfia i va col·laborar amb el seu diari, *The Black Panther*. Va començar així una vida dedicada enterament a la lluita per la llibertat. En aquest volum combina les memòries de la seva vida quotidiana al Partit amb l'anàlisi de les lluites per l'alliberament negre als Estats Units. Un llibre d'actualitat —i més ara que la sentència de mort que pesava contra Mumia Abu-Jamal ha estat revocada per un tribunal federal nord-americà.

Quan es parla de violència de gènere es redueix el concepte a aquelles expressions que es produeixen en l'àmbit domèstic, obviat les que se succeeixen diàriament fora d'aquest àmbit i les condicions socioculturals que permeten la seva existència. En aquest llibre s'ha pres l'opció de parlar en plural, amb l'objectiu d'establir un diàleg col·lectiu que abordi aspectes des de les violències que s'exerceixen en el marc de la construcció de la identitat de gènere de les dones, els seus cosos i la seva sexualitat, fins a aspectes com el tracte que reben les dones immigrades, sense papers, preses o "malaltes mentals".

Impressions

Eulàlia Puigdevall Rocabrú. Portaveu de l'Assemblea de Joves de Les Corts.

/opinio@setmanaridirecta.info/

Perquè cal delinquir

La decisió de bo i dolent té la base en la socialització, es genera a partir de l'entorn i la informació rebuda i varia en funció dels prejudicis i els interessos.

La socialització pot ser entesa com a personalitat rebuda —que és la primària—, apresada —que és la secundària— i separar-ne la personalitat triada, que són els papers i els rols que adoptem depenent dels interessos que tinguem.

L'entorn és tota la informació que l'individu rep i comprèn com a real. La majoria de la informació la rebem pels mitjans de comunicació i tota informació que es transmet ho fa amb uns objectius i un punt de vista, fins i tot aquest mateix escrit.

Els prejudicis són els judicis anteriors als fets i, per tant, la valoració sense informació del fet concret, sols amb la informació acumulada i amb la seva generalització.

Per tant, el fet de considerar allò il·legal com a incorrecte i el que és legal com a correcte és en base a vàries conseqüències provocades pel propi Estat (perquè aquest aporta els valors de la socialització, controla la informació, et genera prejudicis amb la legalitat i et marca els interessos). Creure que no tenim sufi-

cient informació per valorar-ho i llavors acceptar l'argumentació establerta, creure el prejudici que ens dóna l'Estat per tenir-nos sota les seves normes i assumir els valors dels seus mitjans de comunicació i procurar la nostra cerca d'adaptació a l'ambient i a la realitat social. En resum, conseqüència de no qüestionar i acceptar allò que està establert i la valoració estatal de bo i dolent. "Si és il·legal deu ser que és dolent" "Si és legal, fes-ho, endavant".

Però per què la legalitat vigent ha de ser correcta? Gairebé la totalitat de les lleis i les normes de la història ja no són vigents i són considerades políticament incorrectes (quan no aberracions). Els animals racionals som capaços de valorar què creiem moralment correcte i què no. Si la tria és a partir de la legalitat —per adaptació a l'ambient— l'individu cau en un parany. Aquesta legalitat té uns interessos i un context molt diferents al de cadascú i té com a objectiu protegir-se de ser considerada moralment incorrecta.

El problema arriba quan hi ha alguna cosa que és considerada moralment correcta i no concorda amb la legalitat, o quan aquesta legalitat és moralment incorrecta. Es pot no fer res o fer alguna cosa per canviar-ho. No fer res és hipocrisia (no defensar el que es pensa) i fer aquesta cosa és il·legal.

Hi ha coses que no funcionen correctament i han de canviar, siguin legals o no. No poden canviar per la via legal perquè —si és en contra de la legalitat establerta— per evitar una pròpia incongruència i per interessos de qui ho decideix serien rebutjades. La pròpia legalitat fa il·legal el seu canvi per no ser rebutjada. És la

seva manera de mantenir-se i perpetuar-se.

La legalitat ha anat evolucionant i canviant i en cada moment les lleis que regien eren les que s'havien de seguir. Quan hi havia un reducte d'individus que qüestionaven la legalitat del moment o bé eren reprimits o bé assimilats pel sistema. La història i l'evolució ha estat marcada pels que han qüestionat la legalitat establerta.

Karles

respecte un assumpte que no funciona bé. Quan una il·legalitat és col·lectiva, quan no és per autoportar-se benestar individual, quan és argumentada i mostra obertament els motius pels quals es fa, és que és una il·legalitat correcta i necessària.

Per prendre postura sobre si valorem que una cosa és correcta o incorrecta hauríem de defugir de tot prejudici (fins i tot de la legalitat), conèixer tots els punts de vista, desemmascarar els seus interessos i objectius i ser conscients dels interessos que tenim nosaltres en transmetre la nostra postura.

Hi ha moltes dinàmiques que són legals i nefastes, moltes formes de robar que no són contemplades, moltes formes d'agredir que ningú no veu. Robar també és l'especulació immobiliària, pagar el sou mínim a un treballador i fer una fàbrica de pantalons al Pakistan per vendre aquí. Agredir també és pegar cops de pal a la gent que es queixa. Sabotejar també és mutilar un poble en tres comunitats autònomes i dos estats. Segrestar també és una presó preventiva a l'espera del seu judici. Torturar també és posar bosses al cap i elèctrodes i matar també és anar de força de "pacificació" a l'Afganistan o vendre armes per tenir un PIB més elevat. Lluitar contra ells és il·legal, però és més correcte que acceptar-ho com a correcte.

Els únics arguments a favor de la legalitat són per l'estabilitat política, conseqüència del conformisme i l'egoisme que, al seu temps, és fruit de individualisme propiciat pel mercat i les pròpies institucions.

La pròpia legalitat fa il·legal el canvi; és la seva forma de mantenir-se i perpetuar-se

Aura Roig Forteza. Llicenciada en Antropologia Social i Cultural.

/opinio@setmanaridirecta.info/

El feminisme i els moviments socials

Des de fa algun temps sembla que s'hagi tornat a posar sobre la taula la necessitat de treballar la lluita contra el sexisme dins els moviments socials. Malgrat que no es tracta d'una qüestió nova, sembla que en aquest camp no s'hagin fet gaires avenços.

Encara hem d'aguantar tòpics com el de considerar feminisme i masclisme les dues cares de la mateixa moneda. Però el feminisme no reivindica la supremacia d'un o altre sexe. Posa en evidència que el món està pensat, escrit i definit en masculí. Les aportacions del feminisme són heterogènies i poden arribar a suposar divergències irreconciliables. Si bé és cert que des d'algunes tendències, com la del feminisme liberal, la lluita ha consistit a aconseguir una igualtat formal entre sexes; la major part

de tendències feministes van més enllà. Del que es tracta no és de tenir accés a un món pensat per homes i dirigit a les necessitats i interessos d'un genèric home blanc i de classe mitjana, sinó de redefinir i reconstruir el món, replantejar els seus ciments. Aquesta reconstrucció implica desaprenentatge i canvis a tots els nivells i en tots els espais i disciplines, implica una revisió a fons, que comença per nosaltres i no acaba, és quelcom que ho travessa tot. El masclisme, en canvi, és la defensa o la reproducció de la desigualtat entre sexes, que no només implica defensar la supremacia dels homes, sinó el fet de pensar que quan parlem d'homes parlem de totes les persones. L'enemic del feminisme no són les persones del sexe masculí, sinó la invenció

patriarcal de les relacions jeràrquiques entre els sexes, l'home genèric, que invisibilitza les dones, les menysprea i les assassina.

L'enemic del feminisme no són les persones del sexe masculí, sinó la invenció patriarcal de les relacions jeràrquiques entre els sexes

Prefereixo pensar el feminisme no com una teoria, sinó com un pensament crític que possibilita abraçar visions més complexes de la realitat. En aquest sentit, dos apunts que ens poden ajudar a entendre aquesta complexitat. No parlem de "la dona", sinó de "les dones", perquè —com ja ens van fer notar fa força dècades les dones negres dels EUA— no és el mateix ser dona blanca de classe mitjana que ser dona negra i pobre.

No parlem de gèneres masculí o femení, sinó de gènere. L'ús del concepte en plural és el que es fa servir en lingüística. Quan parlem de gènere, des de la teoria social i tal com afirma Verena Stolcke, ho fem en singular perquè fa referència a la història d'una relació. Una relació entre sexes marcada per les desigualtats.

Comença a ser hora que quan es parli de feminisme es faci tenint present la seva complexitat. Des dels moviments feministes fa anys que es debaten milers de qüestions. Parlar de feminisme sense tenir presents aquests debats i aportacions i no tenir presents les diferències entre els moviments feministes no només és un simplisme, sinó que demostra una ignorància total d'aquesta qüestió.

Ens queda molta feina per fer i no estem disposades a permetre que el feminisme es consolidi com una lluita perifèrica que ocupa un paper secundari dins la resta de lluites. Es tracta d'una tema transversal que, inevitablement, haurà de transformar tot el nostre entorn. Cap moviment social no en podrà quedar al marge.

Xavier Díez. Historiador. /opinio@setmanaridirecta.info/

Polònia: vides paral·leles

A la seva extensa obra La doctrina del xoc, Naomi Klein, amb la voluntat d'establir una primera gran història de la globalització, estudia a consciència l'evolució política i social de Polònia com a paradigma de les falses esperances aportades per la caiguda del mur de Berlín. Els que tenim una certa edat, encara recordem com els obrers de les drassanes de Gdansk van posar contra les cordes el bloc comunista. Corrien principis dels vuitanta i a la banda oriental del teló d'acer la inoperància de la burocràcia de partit i l'absorció de recursos vitals en l'espiral de la cursa armamentista havia propiciat una situació d'esgotament moral derivada

d'endèmiques carències materials. Occident va saludar la rebel·lió obrera com un èxit de la llibertat contra els mals del socialisme i obviava el component laboral i el nacionalista, d'aparença religiosa, d'uns polonesos que reclamaven una sobirania de debò contra la supeditació a l'imperi rus reconvertit en dictadura soviètica del proletariat.

Passat l'any 1989, Occident es va desdir dels compromisos amb els líders d'un sindicat que es va trobar amb el poder a les mans. Un fort endeutament i les exigències econòmiques occidentals van demostrar que la independència polonesa encara era el somni frustrat de Chopin. Tanmateix, Klein arriba a la conclusió que el pitjor temor dels organismes financers internacionals hagués estat un creixement econòmic polonès basat en l'aleshores factible autogestió obrera implícita al programa econòmic de Solidarnosc. De fet, sempre s'ha dit que el capitalisme internacional tenia més por de Keynes –defensor d'un capitalisme controlat i un estat del benestar generós– que de Lenin i les imposicions draconianes –en un context d'atacs especulatius contra la seva moneda i les pressions/compres dels antics metal·lúrgics que havien canviat la granota de treball per la corbata– havien fet caure de genolls una Polònia temerosa de caure de nou sota l'òrbita russa. L'entrada precipitada a la Unió Europea, amb un preu molt elevat quant a destrucció de l'estat del benestar o socialització econòmica, no va ser altra cosa que la recerca de la

Annató

Han passat molts anys i els salaris reals no han parat de créixer. Aquesta situació fa que el país sigui un polvorí

protecció geoestratègica davant una Rússia –tot i que afeblida– sempre inquietant.

La traïció dels líders de Solidarnosc, aleshores catalitzador de l'esquerra social i la gran frustració en l'intent d'assolir una societat més justa, va motivar un ressentiment entre els sectors que més van perdre en les transformacions de les darreres dècades. Així s'explica l'èxit de les opcions polítiques xenòfobes, integristes catòliques i extremes dels bessons Kazynski. Han passat molts anys i els salaris reals no han parat de créixer, mentre que bona part de les generacions més joves i formades han optat per la immigració com a solució individual. Aquesta situació fa

que el país sigui un polvorí. Les agències de notícies han obviat que les darreres eleccions, que han desplaçat les opcions integristes del poder, van estar presidides per una revolta laboral tan larvada com ocultada als mitjans de comunicació. En un país amb preus europeus, la darrera onada de conflictivitat laboral es va iniciar amb una vaga de carters amb un salari mitjà de 300 euros. Posteriorment es va ampliar amb vagues d'infermeres, en un context de progressiva privatització sanitària, i dels transport públics, també sotmesos a una sospitosa desinversió. Gairebé de manera sincronitzada amb les vagues de l'ensenyament públic a Catalunya, el 18 de

gener n'hi va haver una que protestava per la progressiva privatització i comercialització educativa. Les directives europees de liberalització dels serveis i del comerç esdevenen avui –des de Varsòvia fins a Barcelona– el nou imperi que vol colonitzar i subjugar milions de treballadors. Com en unes vides paral·leles, a la Polònia d'allà i a la d'aquí, s'invisibilitza de la mateixa manera la protesta laboral i s'emfatitza –i es disfressa– de conflicte polític.

Lluís Sales. Imputat per la crema de fotos del rei espanyol. /opinio@setmanaridirecta.info/

El dia que vaig conèixer en Grande-Marlaska

En Grande-Marlaska és un tipus de faccions bastant desagradables. Allarga una mà fibrosa per dir-te que t'asseguis i després no et mira als ulls, com volent dir que per a ell la feina també és incòmoda. Sembla que algú li va robar el do d'escoltar; mira al sostre, el tou dels seus dits, la bastida de l'altre costat del carrer... Fa un gest estrany amb la galtes, com un somriure forçat. I té un filet de veu que va fent preguntes de les quals ja sap la resposta. Un fiscal molt gros i pelut murmura coses per darrere. Aquest representa l'Estat, aquí. Després, el jutge et planta al davant una fotografia amb un tros que està ampliat al màxim. Una imatge molt precària, plena de píxels. Amb un retolador gastat algú hi ha encerclat una cara. Si m'hi reconec, diu. "Sí, sembla que sóc jo.

Escolti, però vostès deuen tenir un equip d'investigació molt bo, perquè no em reconeixeria ni la meua mare. Però si és tot fosc! Les televisions no els han passat res de millor? Aquest d'aquí darrera que representa l'Estat, què en pensa?" (Tot això ho rumio, és clar. O t'ho prens amb humor o hi deixes els nervis). El traductor, un valencià que han fet arribar tres hores tard: "Dice que sí, que lo hizo por motivaciones políticas y por solidaridad con Jaume Roure". El jutge, abstret, assenteix.

Després, aquest senyor desagradable t'acomia. L'ós pelut no ha aixecat les espatlles en tota l'estona. Tampoc ara. Et fan esperar en una sala on es dicten sentències. La nostra ja deu estar escrita, penso. Des d'una fotografia estant el rei ens mira, burleta. Quan sortíem

Et fan esperar en una sala on es dicten sentències. La nostra ja deu estar escrita, penso

d'allà, just davant del Tribunal, un policia ha tret un mòbil per la finestreta d'un furgó i ha fet sonar l'"himno nacional". Perquè el sentíssim i ens adonéssim que malauradament encara no té lletra. Uf!

Fins que un dia d'aquesta setmana et diuen que, ara, en Marlaska té la intenció d'embargar les nostres nòmines, els cotxes i els comptes corrents de forma preventiva, perquè no provem d'escapar. Però si semblava no tenir sang a les venes... Els comentaris ocorrents que tenia sobre el jutge ara s'engreixen. No estava despistat. Era indiferent. Em deixa glaçat pensar que això es continuarà repetint. No serem els darrers, perquè per aquella cadira han continuat i continuarà passant gent. I ell o qualsevol altre miraran per la finestra, pensant en la

forma més cafre de reblar el clau. I n'hi haurà alguns que li explicaran que van cremar una fotografia, com nosaltres. Però n'hi haurà d'altres que li diran que acaben de ser torturats a les dependències de la policia a cops de llistat telefònic (que no és un estirabot d'en Bono, sinó un invent dels grisos, que ara van de blau). I ell es mirarà les ungles. I l'ós murmurarà.

El dia que vaig cremar la fotografia del rei d'Espanya ho vaig fer conscientment per rebutjar la negror espanyola que reprimeix el meu país. I també per solidaritat amb en Jaume Roure i l'Enric Stern. El dia que vaig conèixer en Marlaska em vaig adonar de la gravetat del problema: són uns sàdics.

Infectació

Infectació: 'Dos dies, dos dies!!!'

Blanca Martí
Usuària del bus de Barcelona

Cada cop que poden, les conductores i conductors del bus de Barcelona ho diuen clar i contundent: "Aquesta no és una vaga defensiva, aquesta és una vaga ofensiva". I alhora recorden que qui mana en aquesta vaga no és cap organització "del segle XX" sinó l'assemblea "del XXI".

I en un primer moment això sobta, acostumats com estem a rebre cops de xurriaca, acotar el cap i només tornar-nos-hi quan els cops —o la pèrdua de drets— ens provoca massa dolor.

I en un segon moment, ens mirem amb perspectiva el segle XX i el començament del XXI i ens preguntem, un cop més, de què ens ha servit tant de progrés, tanta revolució tecnològica, invents diversos i tanta revolució informàtica si els treballadors i les treballadores del bus de Barcelona no poden descansar dos dies a la setmana. De què serveix tant de càrrec i tanta mandanga si els únics imprescindibles, les i els conductors, reben les sobres dels sous dels qui cobren per manar i no treballar.

I en un tercer moment, ens ve al cap que aquesta vaga diuen que és ofensiva i no només s'ha construït per intentar aturar alguna barrabassada dels que manen sinó, sobretot, millorar la vida de la majoria. Aquesta és una vaga que demana guanyar temps i, per tant, repartir la feina entre més gent i treballar, cadascun d'ells i elles, menys sense reducció de sou, és clar. Per la seguretat de les persones que transporten, per tal que la seva vida no esdevingui un seient de conductor en trànsit per la millor botiga del món, per tal que elles, ells i nosaltres aprenguem no només a dir no sinó, sobretot, a dir què volem i a aconseguir-ho....

I sobretot perquè la vida es guanya a cada minut i cada dia, quan un sol dels rebels, o milers, ens atrevim a desactivar els plans del poder, els plans dels qui manen i que només creuen en l'egoisme, en l'egoisme i en la misèria dels seus objectius.

La lluita continuarà i serà dura, no hi ha dubte, però tampoc podem dubtar davant del que ja s'ha aconeguit: el respecte de tota la societat, de tota la classe i, sobretot, de totes i tots els rebels que sabem que guanyar la vaga del bus tindrà tantes conseqüències com podia tenir guanyar, el 1919, una petita vaga de vuit treballadors acomiadats per Riegos y Fuerzas del Ebro per no perdre alguns dels drets que tenien. Aleshores, la solidaritat va infectar tots els sectors socials i la vaga va esdevenir general. La van anomenar vaga de la Canadencia i només surt de passada als manuals d'història, tot i que un dels seus guanys ha beneficiat les treballadores i els treballadors durant els darrers 89 anys: la jornada de vuit hores.

Ahir els obrers de l'empresa que, amb el temps, s'anomenaria Fecsa; avui les obreres i obrers de TMB. I demà qualsevol altre o altra que s'atreveixi a dissentir i a demanar no les molles sinó el pa sencer.

El Parc Natural de Collserola

Àlex Vilardell Candela,
Barcelona

Els amants de la natura de la ciutat de Barcelona no podem deixar de sorprendre'ns de les contínues agressions que darrerament amenacen la serralada de Collserola.

Primer, ha estat l'anunci inapel·lable de la construcció d'una muntanya russa al cim del Tibidabo, després l'inici de les obres del Pla Caufec a Esplugues de Llobregat, el projecte del túnel per transport rodar i ferroviari a Horta i, finalment, la notícia que la Generalitat ha donat la raó a una gran immobiliària per la construcció de més d'un miler de vivendes als terrenys del parc de la Torre Negra de Sant Cugat.

Fins quan haurem d'esperar que les nostres institucions aprenguin que la conservació del nostre medi natural més immediat és una de les accions primordials pel benestar de les societats actuals i del futur. El desenvolupament dels pobles passa per la racionalitat en el seu creixement i per la seva capacitat de créixer tot respectant l'escàs medi natural que es conserva.

Les cúpules sindicals

Jordi Soler,
Barcelona

Sorprèn que les cúpules sindicals de Justícia s'hagin posat al mig —passant per sobre de treballadors i assemblees— i hagin signat un acord amb el ministre Bermejo d'esquenes a tothom. Són irrelevants les condicions pactades. És una falta de respecte a la maduresa de la classe obrera i una bomba de rellotgeria a cada mobilització obrera. La patronal sap que abans de cedir pot dirigir-se a les cúpules sindicals i trencar una vaga o un conflicte.

Ens haurem d'aturar per un moment tots els treballadors i pensar com podem destruir aquestes estructures sindicals que han acabat esdevenint el cinquè braç del poder i el primer enemic de la classe obrera.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

El procés de Bolonya

Jordi Oriola i Folch,
Barcelona

Es tracta d'un conjunt de mesures per aconseguir un Espai Europeu d'Ensenyament Superior. El procés sembla força irreversible, tot i que ja porta cinc manifestacions en contra i una tancada a la UAB, que el rector va fer desallotjar a la policia —com a l'època franquista— perquè suposadament hi havia estudiants violents, cosa que no s'ha demostrat. Podrien dimidir Lluís Ferrer (el rector), Saura (cap teòric dels Mossos) i Huguet (conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, que va defensar el rector) i, així, sabríem que qui té poder l'ha d'exercir amb responsabilitat. Més enllà d'aquests fets vergonyosos, podem debatre sobre el model Bolonya. Té aspectes positius, ja que uniformitza els títols a Europa i, per tant, afavorirà l'intercanvi universitari i, sobretot, perquè proposa l'avaluació continuada i una pedagogia més

dinàmica, més participativa i menys centrada en les classes magistrals. Al mateix temps millora el sistema de promoció del professorat, que era tremendament endogàmic i injust. Però també conté aspectes negatius. Com que es plantegen uns primers cicles genèrics de 3-4 anys i uns màsters d'especialització d'1-2 anys, les carreres seran més intenses i, per tant, serà difícil treballar i estudiar alhora. També farà falta més pressupost perquè implicarà més professorat, més formació del professorat i més infraestructures. En cas de no haver-hi prou finançament, les empreses privades podrien invertir-hi a canvi de contraprestacions. A més, pot succeir que els màsters privats esdevinguin els de més prestigi i que els públics siguin de menys qualitat i concebuts per als alumnes amb poca capacitat adquisitiva. Però, comptat i debatut, es podria aplicar el Procés de Bolonya amb els seus beneficis i eliminar-ne els aspectes negatius, ja que aquests depenen sobretot de la inversió pública que s'hi dediqui. Cal que es pressupostin les inversions necessàries en beques, ajudes, formació del

professorat i màsters públics de qualitat i impedir que les empreses puguin utilitzar la universitat per al seu interès més enllà de l'interès general. El que passa és que no som a Suècia i, veient com van les coses en aquest país, és molt assenyat protestar contra un Procés de Bolonya aplicat de qualsevol manera i exigir suficient inversió pública per aconseguir una bona universitat pública, cosa que, fins ara —malgrat les limitacions—, ha fet molt de bé a aquest país.

Aigua: responsabilitat i justícia

Àlex Casademunt,
Campus UAB, Bellaterra

No cal ser cap àguila per veure que els dos fenòmens que ens han portat fins al present i alarman el déficit hídric són el procés desaforat de colonització urbana (construir i portar gent al territori) i l'excèpcional règim pluvio-

mètric que patim. Tanmateix, aquesta observació tan òbvia, no s'ha prodigat gaire ni per part dels mitjans de comunicació de massa ni per part dels nostres polítics. La raó també sembla bastant òbvia: als nostres partits majoritaris (PSC i CiU) no els interessa gaire haver d'assumir responsabilitats. I per encobrir-les, (aquí també s'hi afegeix, és clar, el PP) llencen un nou atac a la cultura de l'aigua antitransvasista i estalviadora. El problema, però, és que dins els propis governs tripartits s'han combinat dues polítiques de país incompatibles: una de "desarrollista" i depredadora en l'àmbit econòmic i una altra de més sostenibilista pel que fa la gestió dels recursos (no cal posar els noms dels partits). La contradicció s'ha mostrat amb tota evidència en l'actual manca d'aigua per sostenir el model. Passat el mal de ventre de la disponibilitat urgent d'aigua, caldrà començar a demanar responsabilitats i justícia. I aquí, potser per primera vegada, l'esquerre verda hi té molt a dir.

Així està el pati

► Pàgina 12
Un miler de persones participen a les marxes en defensa de Collserola i fan un acte conjunt al peu de la basílica del Tibidabo.

► Pàgina 13
El veïnat de Bellvitge no vol que es faci un centre de disminuïts sobre un parc d'arbres autoconstruït durant els anys 70. Proposen un solar alternatiu.

► Pàgina 16
L'Assemblea de Joves de Gramenet del Besòs recull més de 2.200 signatures per exigir la creació d'aules d'estudi per a universitaris.

CATALUNYA // CRIDA EUROPEA PER LA DEFENSA DELS ESPAIS ALLIBERATS I AUTOGESTIONATS

S'obren nous centres socials okupats a Gràcia, Vilanova i Tarragona

✉ Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

En el marc de la jornada europea en defensa dels espais okupats i autogestionats, el 12 d'abril es va convocar una cercavila a la plaça de la Virreina de Gràcia. Unes 200 persones van participar de la marxa, que va recórrer durant dues hores els punts negres de la història dels desallotjaments de la vila. Es va passar per davant de Kan Rovira, La Muerte, l'Ateneu Llibertari i Kan Titella. Aquest últim continua tapiat cinc anys després que fos assaltat pels agents de la policia espanyola, amb el resultat de 32 detencions.

Kan Titella ja fa cinc anys que està tapiat. El va assaltar la policia i va fer 32 detencions

La marxa va finalitzar davant la finca del número 232 de l'avinguda General Mitre —a la plaça Lesseps—, un antic edifici d'estil neo-modernista que durant els últims quinze anys havia estat tancat. A la façana encara s'hi podia veure un cartell amb un telèfon on s'anunciava el lloguer de la finca. Es va trigar quinze minuts a obrir la finestra per tal d'accedir-hi i desplegar una pancarta amb el nom del nou espai alliberat: Ateneo Okupado Mayo del 37. El nom s'ha escollit en referència a la data en què es va produir el cop d'estat de Negrín (president del govern republicà) contra les bases de la CNT, el POUM i la resistència revolucionària a Barcelona. La finca forma part del patrimoni de la família Güell.

► Okupació a Vilanova

A Vilanova del Garraf també es va alliberar un edifici. Després del desallotjament via matons de l'edifici okupat el Nadal passat, des de l'Assemblea de Joves han decidit anar al casc antic del municipi, al carrer Sant Josep. Han obert un espai social des del qual volen generar debat i potenciar les inquietuds polítiques al marge de les institucions. El 4 d'abril l'Assemblea de Joves de Tarragona-CAJEI també va fer realitat la creació d'un centre social. La finca es troba a la baixada de les Peixateries de la ciutat.

Eloy de Mateo

Indymedia

Directa Maresme

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: 1. Estris de neteja per habilitar l'interior de l'edifici okupat a la Ronda General Mitre del barri de Gràcia, 2. Pancarta al balcó del nou centre social de Vilanova, 3. Actuació dels Mossos a Vilassar de Mar.

MARESME // ALGUNS JOVES VAN AL PLE AMB PANCARTES: 'CAN BOSCH PEL POBLE'

Okupació frustrada amb quatre detencions a Vilassar de Mar

✉ Directa Maresme

/maresme@setmanaridirecta.info/

Quatre joves de divuit i dinou anys van ser detinguts l'11 d'abril pels Mossos d'Esquadra quan es trobaven a l'interior d'un immoble conegut com Can Bosch, que havia estat alliberat unes hores abans. El desplegament policial va ser absolutament desproporcionat i el desallotjament es va efectuar de forma irregular i, segons Alerta Solidària, sense una ordre judicial que el justificués. Durant el desnonament es van viure diversos moments de tensió entre la gent concentrada al carrer i el grup d'antiavalots que va entrar a l'immoble, davant l'astorament del veïnat present. L'actuació de la Policia Local de Vilassar va identificar una quinzena de persones que en aquell moment

es trobaven al carrer de Can Bosch. Les detingudes —que mostraven algunes contusions a conseqüència de la violència amb què es va practicar la detenció— van sortir en llibertat la mateixa nit, sense ni tan sols saber de què se les acusava ni si hauran de fer front a futures mesures judicials. Mentre es trobaven a la comissaria de Premià de Mar, els seus companys i companyes van mostrar el seu suport i van concentrar-se durant tot el dia davant les dependències policials.

► En defensa de Can Bosch

Els joves afirmen que l'okupació es va fer com a mesura de pressió contra el projecte de l'Ajuntament que preveu enderrocar l'edifici, "un dels darrers vestigis del patrimoni industrial del poble". L'Ajuntament vol construir-hi un hotel d'entitats ges-

tionat per la pròpia institució i també pisos. Precisament, la voluntat dels okupants és que no sigui l'Ajuntament qui gestioni el futur espai, sinó les pròpies entitats i col·lectius de la vila. En cas contrari, segons el comunicat dels joves, "corre el risc de convertir-se en moneda de canvi per pressionar aquelles associacions que no estan disposades a assumir l'arbitrarietat de l'equip de govern". Per la seva part, l'alcalde de la població, Joaquim Ferrer (CIU), va declarar a *El Punt* que l'enderroc "es tirarà endavant", malgrat les reivindicacions del veïnat de conservar-ne la fisonomia. Davant la impunitat amb què va actuar la Policia Local durant el desallotjament, els veïns han decidit constituir un grup de suport antirepressiu, anomenat Suport Vilassar (<http://suportvilassar.blogspot.com>),

amb l'objectiu de defensar-se de la prepotència dels uniformats locals i d'enfrontar col·lectivament un possible judici a les quatre detingudes.

D'altra banda, 14 d'abril membres de l'esmentat col·lectiu de suport van irrompre al ple municipal extraordinari que es va celebrar al vespre a l'Ajuntament del poble, tot desplegant cartells on es podia llegir *Can Bosch sencer i pel poble*. Els joves van aconseguir fer-se escoltar pels polítics vilassarencs —davant les seves cares d'estupor. Aquests polítics no estan gens acostumats a aquest tipus d'accions. Cal remarcar que Vilassar de Mar és una població cada cop més activa políticament. Aquí el jovent ha començat a organitzar-se per reclamar l'espai que li pertoca dins l'entramat social i cultural de la vila.

TERRASSA // OKUPACIÓ

Nova vista judicial contra els 32 okupes imputats al cas del Kork III

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

La setmana del 21 d'abril serà la quarta vegada que s'intentarà fer el judici contra els 32 okupes detinguts l'any 1999 durant el desallotjament del Kasal Okupat Revolucionari i Kombatiu de Terrassa (KORK III). Inicialment s'acusava els joves d'usurpació i de desordres públics, però l'any 2001, arran d'una nova investigació, la fiscalia va ampliar els càrrecs i també els va acusar de danys, atemptat i falta contra l'ordre públic. Aquest fet implica que se'ls puguin demanar fins a cinc anys de presó. Per fer front a aquest nou cop repressiu, des de l'Assemblea de detinguts i detingudes del KORK III i Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (SAT) s'han organitzat diferents actes per denunciar el que consideren un nou judici polític a l'okupació i als moviments socials. Ja s'ha dut a terme una roda de premsa, un dinar en solidaritat amb els detinguts i una campanya per recollir firmes de suport de persones i col·lectius. L'acte central de la campanya serà una manifestació solidària el dissabte 19 d'abril a les set de la tarda a la plaça Vella.

Nou anys després del desallotjament, el solar on hi havia l'edifici del KORK III continua buit

Nou anys després del desallotjament, el solar on hi havia el KORK III continua buit. Només van caldre nou mesos d'okupació perquè un espai que estava abandonat interessés a algú. De fet, en un primer moment el jutjat número 1 de Terrassa va arxivar la denúncia de la propietat perquè la titularitat no quedava acreditada.

100 efectius de les UIP

Però la recuperació de l'espai abandonat per part dels col·lectius d'Acció Autònoma, Dones Anti-Sistema i altres membres de l'Assemblea d'Okupes de Terrassa, que van voler convertir-lo en centre social i habitatge, van despertar tota la maquinària repressiva: el dia del desallotjament —quan 100 efectius de les UIP de la policia espanyola van entrar sense ensenyar l'ordre i es van acomiadar de les detingudes amb un passadís de cops i puntades de peu— o les denúncies per agressions refusades pel jutge. Ara la nova acció repressiva es farà la setmana del 21 d'abril, moment de la celebració de la vista. ☺

GIRONA // CONFLICTE DAVANT EL MALBARATAMENT DE L'AIGUA

L'exposició de flors es farà tot i les restriccions per la sequera

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

L'Ajuntament de Girona organitzarà l'exposició de flors del 10 al 18 de maig tot i el decret de sequera. La Mostra de Flors, que arriba a la seva 53 edició, comptarà amb desenes de patis i jardins ornamentats amb flors malgrat les restriccions que ha aprovat el mateix Ajuntament. En aquest sentit, el consistori ha fet pública una nota on informa de la pro-

L'Ajuntament assegura que utilitzarà un pou situat a la devesa per al rec de la mostra

hibició d'utilitzar aigua potable per a usos que no siguin domèstics. Per aquest motiu, fonts municipals han informat que s'intentaran utilitzar plantes que requereixen poca aigua i la que s'utilitzi s'aconseguirà d'un pou situat a la devesa. Tot i això, la nota emfatitza la prohibició en el rec de jardins i també en la plantació d'arbres o flors de temporada, fet que contradiu l'organització de la mostra per part del mateix Ajuntament gironí. Aquest fet ha aixecat polèmica en diversos sectors de la ciutat, ja que s'esperava que s'anul·lés la mostra de flors per la situació de sequera que es viu a les comarques gironines. Aquesta situació d'emergència té l'exemple més clar en la prohibició del rec feta als pagesos del Baix Ter fins al mes de setembre. Altres crítiques s'han referit al fet que l'existència d'aquest pou no s'hagi aprofitat en edicions anteriors de l'exposició de flors —i, així, evitar l'ús d'aigua potable per al rec de la mostra— o per altres usos com la neteja viària.

La Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) compareix davant el Palau Abària

Gustau Moreno

Per altra banda, aquesta mateixa setmana s'han denunciat dos casos de malbaratament d'aigua, a través del diari electrònic *eldimoni.com*, un dels quals va afectar el rec de la devesa, d'on es preveu extreure l'aigua per a l'exposició de flors. La fuita d'aigua al rec que envolta la devesa es va produir el 13 d'abril i va provocar la inundació de la plaça de les Botxes de l'interior del mateix parc. L'altre cas es referia al d'una obra situada al barri de Sant Narcís, que abocava directament l'aigua al clavegueram. Aquesta pràctica ja ha estat denunciada en reiterades ocasions per aquest mitjà, tot i que des de l'àmbit municipal no han aplicat cap protocol per evitar les pèrdues d'aigua.

Els regants del Baix Ter es manifesten al Pastoral

Més de 300 persones es van manifestar al Pastoral per reclamar el retorn de l'aigua del Ter cap a les comarques de Girona. Els manifestants, convocats pels regants del Baix Ter amb la col·laboració dels sindicats Unió de Pagesos i el Jarc, van criticar la decisió de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), ja que "deixa sense aigua els pagesos del Baix

"Això és un acte de traïció total del tripartit"

El moviment contra el transvasament del riu Ebre està en peu de guerra després de la decisió del govern de l'Estat i la Generalitat d'interconnectar l'Ebre amb la xarxa Ter-Llobregat. Durant una roda de premsa davant la delegació de la Generalitat a les Terres de l'Ebre, Manolo Tomàs va acusar el president José Montilla de voler acabar "el passeig militar" que prometia Miguel Arias Cañete, el ministre del govern del PP que pretenia imposar el transvasament de l'Ebre. El portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre va manifestar que no compten "ni amb suports polítics ni científics", ja que el PSC, ERC i ICV volen recuperar la

interconnexió, un projecte que ja figurava al Plan Hidrológico Nacional (PHN) per portar aigua de l'Ebre a Barcelona. "És un acte de traïció total del tripartit". Els tècnics i científics que criticaven el transvasament ara també callen. La majoria han estat contractats pel govern i s'hi juguen el lloc de treball. Segons Tomàs, potser després de l'assemblea general del 19 d'abril a Tortosa les coses canviaran. Des de la PDE s'ha fet una crida a la mobilització massiva, no només de les Terres de l'Ebre, sinó també de la resta de Catalunya. Consideren que ara el govern no tindrà cap legitimitat per negar el PHN al País Valencià i a Múrcia.

Ter". Narcís Illa, portaveu dels regants, va denunciar la falta de previsió a l'hora de plantejar solucions per evitar les restriccions i el fet que el Ter sigui "el riu que més pateix el transvasament d'aigua a Barcelona". Els

convocats van acabar la manifestació amb una *performance* que simulava la mort del riu Ter, representada amb un taüt guarnit amb una bandera catalana i un crespó, entre els crits de *Volem l'aigua del Ter*. ☺

MANRESA // EL JUTGE OBVIA LES DEMANDES I TIRA ENDAVANT EL JUDICI

Les acusades del Banzai, sense defensa

Directa Manresa

/manresa@setmanaridirecta.info/

El judici per la via civil amb motiu de desnonament per precarietat contra la Zona Temporalment Alliberada Banzai, celebrat el 8 d'abril, va tirar endavant tot i que les acusades no tenien cap mena de defensa. Unes hores abans, les membres okupants van demanar l'aplaçament del judici per obtenir una defensa, però el

jutge d'instrucció del jutjat número 2 de Manresa va decidir procedir a fer el judici perquè considerava que allò era "una tàctica i que ja havien tingut prou temps". L'advocada de la propietat, EMY Immobiliària, va exigir, entre altres coses, que en el cas que la sentència fos favorable a la propietat es notifiqués amb l'execució immediata del desallotjament per part de les forces repressives. A més, va aconsellar que hi enviessin

especialistes en zoologia perquè, segons l'advocada, "no se sap mai quins animals et pots trobar allà dins". L'advocada també va relacionar les okupants del ZTA Banzai amb el CSO Na Bastardes, desallotjat a finals de 2005. El cas ha quedat vist per sentència i s'espera posar un recurs al provincial.

El ZTA Banzai es va okupar a principis de febrer de 2007. El bloc estava abandonat i fa un any i mig que EMY immobiliària

va comprar-lo per 600.000 euros al propietari. Les okupants van rebre una denúncia per la via penal, però el procés es va aturar en concepte de reserva per demanda civil. Nou mesos després va arribar la citació per la via civil al Banzai i dues persones es van personificar. Les okupants preveuen que hauran de pagar les despeses del judici i ja han organitzat diversos actes per recaptar diners, com l'acte del proper 10 de maig. ☺

BARCELONA // LES CONDUCTORES VOLEN CONDICIONS LABORALS DIGNES

La fi de la vaga d'autobusos pendent de la retirada dels expedients

Un dels busos de serveis mínims surt de matinada des de les cotxeres del Triangle, al districte de Sant Andreu

Albert García

Laia Alsina i Manel Ros
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Si, però amb reserves. Aquesta va ser la decisió final de l'assemblea de la plantilla d'autobusos de TMB que el 15 d'abril va acceptar, per majoria, donar el vist-i-plau al preacord que –durant divuit hores i fins les cinc de la matinada– van negociar l'empresa i el Comitè de Descansos. La condició per tirar-lo endavant i aturar la vaga indefinida era que Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) retirés tots els expedients sancionadors que, fins ara, afectaven 25 persones.

1.500 persones van participar en una assemblea amb desconfiança cap a TMB i els sindicats que no van fer vaga

Poques hores després, cap a les set de la tarda, l'empresa va comunicar al Comitè de Vaga que no anul·lava els expedients. Amb aquesta notícia sobre la taula, s'ha de discutir de nou si s'atura la protesta. Al tancament d'aquesta edició encara no s'havia pres cap decisió.

A l'assemblea, però, va quedar prou clar quin era el parer de la plantilla. A mig debat, dues trucades van encendre els ànims. Totes dues eren del director del

Servei de Personal de Transports de Barcelona, Marc Barberà, que semblava disposat a negociar sobre els expedients sancionadors. La darrera de les comunicacions telefòniques no feia concessions. Mentre un conductor aixecava el mòbil perquè Barberà ho sentís, a les Cotxeres se sentia un sol crit: *Fora els expedients!*

► Pendants d'una negociació

Amb el preacord aprovat el 15 d'abril, les persones encarregades de conduir els autobusos de la capital catalana no han aconseguit els dos dies de descans ni els 30 minuts per menjar que reclamaven. És a partir d'ara que es podria obrir la negociació del conveni. Fins que no s'arribi a un acord i a partir del 6 de maig, començarien a computar 25 minuts de descans per dia treballat. Quan les dues parts concloquin la negociació, aquests minuts es podrien recuperar amb diners o amb dies de festa.

Entre els arguments que han tingut més pes a l'hora de donar el sí, hi ha hagut el cansament, els diners perduts i la falta de suport d'una petita part de la plantilla en alguns moments, però sobretot l'amenaça que, si es continuava la vaga i es deixaven de complir els serveis mínims, seria la Generalitat l'encarregada de prendre una decisió a través del que es coneix com a *laude*, l'incompliment del qual suposa penes de presó.

► Els recels

Però la retirada dels expedients oberts no ha estat l'únic motiu de desconfiança entre les persones que participaven a l'assemblea. Encara queden molts serrells sobre la taula.

D'una banda, hi ha qui negociarà el conveni. Actualment els sindicats que han estat al capdavant de la protesta, CGT i ACTUB, no tenen majoria al Comitè d'Empresa, tot i que això pot canviar. Amb l'argument d'un augment de la plantilla, s'ha fet un preavis d'eleccions per dotar el Comitè de dues persones més. Els resultats d'aquests comicis podrien ajudar a girar la truita o deixar les coses tal com estaven abans de la vaga.

D'altra banda, també pesa el fet que TMB ha presentat una denúncia pel que considera una "aturada il·legal", ja que argumenta que s'ha fet una protesta contra un conveni que s'acabava d'aprovar. Mentrestant, la plantilla al·lega que no es tractava d'una protesta contra el conveni, sinó simplement d'implementar un Reial Decret que l'aproparia als dos dies de descans setmanal.

► Una assemblea multitudinària

Han estat prop de 1.500 les persones que, a les cotxeres de Sants, han decidit donar un vot de confiança a TMB i avançar en aquesta negociació amb *peròs*, tot i que no hi ha hagut unanimitat. Diversos conductors han expressat el seu malestar davant la possibilitat que l'acord trigui molt a arribar i que la batalla que han protagonitzat fins ara quedi en un no res.

A l'assemblea no han faltat els crits de suport al Comitè de Descansos, encarregat de la negociació per part de la plantilla. Les tres persones que s'asseien a la taula, des de dalt de l'escenari, han protagonitzat algun dels moments més emotius quan les 1.500 persones que hi havia a la

sala s'han aixecat per aplaudir-les mentre el crit de lluita de tots aquests mesos ressonava pertot: *Dos dies!*

La reunió es va acabar amb cares llargues per part dels que van votar continuar endavant amb les protestes, però el president del Comitè de Descansos, Saturnino Mercader, es va encarregar de repetir que es tractava "d'una victòria" pel compromís que havien arrencat a l'empresa i perquè les decisions s'havien pres entre tots.

L'assemblea s'ha celebrat enmig d'una nova jornada de vaga amb serveis mínims més elevats que en d'altres ocasions. Al 50 per cent de circulació d'autobusos a l'hora punta, s'hi ha sumat un 25 per cent durant la resta del dia. Això ha fet que més de 300 persones no poguessin assistir a la trobada que havia de decidir el seu futur laboral.

► Sortir al carrer per donar les gràcies pel suport rebut

Les persones que han participat a l'assemblea en tot moment han tingut paraules d'agraïment per tots els col·lectius, entitats i particulars que els han donat suport i que, el 9 de febrer, van sortir al carrer per donar suport a la plantilla d'autobusos. 5.000 persones es van sumar a la demanda dels dos dies de festa.

Per això han decidit mantenir la convocatòria de manifestació del 16 d'abril al centre de Barcelona. Serà la manera de celebrar que una part important de la societat ha compartit la seva lluita, encara pendent de la retirada dels expedients. La cita és a les vuit de la tarda a la plaça Universitat de Barcelona. ☺

BARCELONA // LABORAL

La CGT desconvoca la vaga del Bicing tot i no aconseguir el conveni de transport

Neus Ràfols

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Amb el compromís que tots els treballadors del Bicing tindran un contracte indefinit, que dependran d'una única empresa –ara treballaven repartits en tres– i que es negociarà un nou conveni col·lectiu, la CGT va desconvocar la vaga del Bicing prevista pel 10 d'abril.

Malgrat l'acord a què van arribar Delfin Group i el Comitè de Vaga el dia 8 d'abril, la companyia de moment s'ha negat a acceptar el conveni de transports, un fet que suposaria millores salarials i de cobertura per riscos laborals pels treballadors. "L'empresa està pensant en el de metal·lúrgia. No entenem perquè no ens apliquen un conveni d'acord amb l'activitat que fem", va explicar un dels integrants del Comitè de Vaga, Edwin Hernández.

Entre els punts negociats també s'hi troba l'aplicació de la Llei de Prevenció de Riscos Laborals. Aquest punt respon a la denúncia feta pel sindicat de la vulneració d'aquesta llei després de detectar que els assalariats treballaven amb múltiples mancances sanitàries i de prevenció de riscos.

Tindran un contracte indefinit i dependran d'una única empresa

Ara bé, aquests acords només tindran validesa si Clear Channel –la companyia publicitària que va guanyar la licitació a Barcelona de Serveis Municipals– renova el contracte a l'empresa Delfin Group. Una relació contractual que s'acaba a finals d'abril. Independentment d'aquest factor, el Comitè de Vaga va establir un punt per garantir la continuïtat de tota la plantilla si es rescindeix el contracte.

En cas de continuïtat, Delfin Group no podrà tenir treballadors externs a l'empresa –és a dir, subcontractats–, excepte "per cobrir el personal de plantilla o per feines esporàdiques especialitzades i situacions puntuals no estructurals".

El mateix dia que es va arribar a l'acord es va anul·lar el judici contra Delfin Group per represàlies sindicals. Els treballadors demandants, Clara A. i Albert B., van rebre una oferta econòmica a última hora. Aquests treballadors van interposar una demanda a la companyia perquè van ser acomiadats mentre estaven organitzant la secció sindical de la CGT. D'aquesta manera va quedar silenciada el primer judici contra el Bicing per vulnerar el dret de llibertat sindical. ☺

COLLSEROLA // LES MANIFESTANTS VAN MARXAR FINS EL TIBIDABO PER RECLAMAR EL PARC NATURAL

Mil persones fan una caminada per defensar la serra de Collserola

✉ Oriol Matadepera
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

El 13 d'abril quedarà a la memòria de molta gent com el dia en què les diferents entitats, associacions, col·lectius, plataformes i persones que s'organitzen per preservar la serra de Collserola i denunciar les agressions antròpiques que pateix van caminar conjuntament fins al cim del Tibidabo per

L'any 2005 el llavors director de Medi Natural va assegurar que Collserola seria Parc Natural

Les diferents columnes conflueixen al cim del Tibidabo, davant la basilica

Arnau Andreu

reclamar un Parc Natural sense retallades polítiques. En aquest acte, convocat per la Plataforma Cívica en Defensa de Collserola (PCDC), hi van confluïr les marxes dels diferents municipis del Baix Llobregat, el Vallès Occidental i el Barcelonès, que van aplegar un miler de persones al final de la caminada reivindicativa.

La setmana va començar el dimarts amb la visita d'una seixantena de persones a la seu de la

Direcció General de Medi Ambient per improvisar una exposició al vestíbul sobre les amenaces que implica el Pla General Metropolità per Collserola. El dijous va tenir lloc una xerrada-debat a l'Ateneu Barcelonès organitzat per la PCDC sobre la necessitat de protegir la serra de Collserola amb la presència de membres del Departament de Medi Ambient i del de Política Territorial.

Durant el darrer debat d'aquest tipus, l'any 2005, el llavors director de Medi Natural, Ramon Luque, es va comprometre a declarar Collserola com a Parc Natural i va presentar un estudi de 21 propostes que les entitats ecologistes afirmen que no s'han portat gaire a la pràctica. Han passat tres anys i s'ha urbanitzat molt més del que s'ha protegit. També s'han tirat endavant diversos

plans urbanístics molt agressius amb la natura, com el Centre Direccional de Cerdanyola del Vallès, l'ampliació del parc d'atraccions del Tibidabo o el Pla Caufec-Porta Barcelona a Esplugues de Llobregat.

► **Reivindicacions ecologistes**
Fa gairebé deu anys que les entitats ecologistes en defensa de Collserola exigeixen a les adminis-

tracions la protecció real de la serra, que sigui declarada Parc Natural i que es desprogramin les reserves edificatòries i per infraestructures previstes al Pla General Metropolità de 1976. Durant tots aquests anys, la Generalitat i els ajuntaments dels nou municipis implicats han endarrerit la declaració de Parc Natural mentre s'afanyaven a aprovar i executar els seus plans d'expansió urbanística. Les entitats ecologistes afirmen que no acceptaran una declaració de Parc Natural que condemni a mort la serra i exigeixen a la Generalitat que rectifiqui, respecti i —en tot cas— amplii els límits del territori actualment protegit, a la vegada que es conserva el caràcter agroforestal i l'ús comunitari de les zones de pre-parc. ☺

Moviments polítics

La Direcció General de Medi Natural és un organisme que fins fa poc estava dirigit per Joan Pallisé (EUiA). La nova directora general havia d'anar a Madrid com a diputada, però els mals resultats electorals d'IC han obligat a col·locar la número dos, Núria Buenaventura (exalcaldessa de Rubí per IC), per no perdre un bon despatx, un bon sou i una bona quota de poder.

CORBERA DE LLOBREGAT // GIE JA HA COMPRAT ELS TERRENYS

Una empresa promou una zona industrial en un sòl no urbanitzable

✉ Xavier Miquel
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

L'empresa Global Inversions Europeas (GIE) està promocionant una futura zona industrial a Corbera, en una zona a tocar del riu Llobregat. Actualment l'espai està catalogat dins el Pla General com a sòl forestal no urbanitzable. Tot i així l'empresa GIE ha comprat els

“El mapa de GIE és el mateix que apareixia a la propaganda electoral del PSC de Corbera”

terrenys i està promocionant la zona. El lloc on s'ha de construir la zona industrial, a la vora del riu, és l'únic d'aquestes característiques que es manté verge de tot el Baix Llobregat i, a més, és una zona de nidificació d'aus important.

Espai on GIE vol ubicar la futura zona industrial

Embat

► Les propostes de zona industrial

A les passades eleccions municipals, CiU i el PSC van incloure al seu programa electoral la construcció d'una zona industrial a tocar del riu Llobregat. El PSC (partit que va passar a l'oposició a les darreres eleccions) incloïa una fotografia de l'espai, amb un mapa on es dibuixava el que podria ser la futura zona industrial. Aquesta imatge és la mateixa que apareix a la web de l'em-

presa GIE, on també es pot veure una rotonda que ha d'enllaçar les carreteres AP-2 i N-2 i una sortida cap a la hipotètica zona industrial. Les obres per fer aquest enllaç, que depenen del Ministeri de Foment espanyol, van començar durant el mes de març passat.

► Què fa l'empresa GIE?

Global Inversiones Europeas SL és una empresa creada l'any 2003 per Paz Dorado Sánchez (Directa 86), que actualment és

el seu administrador únic. A la seva pàgina web expliquen que promouen parcs logístics, entre altres coses, i que una de les claus del seu èxit és “la integració i l'alta especialització en les diferents fases del procés: estudis i gestió, promoció i construcció”. Això es pot traduir en un exemple que va ocórrer a l'Albi, un petit poble de 800 habitants de la comarca de les Garrigues. L'abril de 2006 es van assabentar per internet que s'estava promocionant un macropolígon de 53 hectàrees i una zona residencial. GIE va comprar els terrenys per 1,20 euros el metre quadrat, tot i que estaven qualificats com a sòl rústic no urbanitzable. Poc després, en un pacte amb l'alcalde del consistori (CiU), la zona es va requalificar i el metre quadrat es venia a 50 euros, fet que suposava l'obtenció d'uns beneficis nets totals de més de divuit milions d'euros. La victòria del moviment opositor al projecte Tots fem l'Albi a les darreres eleccions municipals ha aturat, de moment, la construcció del polígon industrial. ☺

VALLÈS // LLIBERTAT D'EXPRESSION

Un jove de Sant Cugat absolt de l'acusació d'una regidora del PP

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Enric Bea, membre de l'Assemblea de Joves de Sant Cugat del Vallès, ha quedat absolt de l'acusació d'injúries greus. La regidora del PP, Berta Rodríguez, havia presentat una denúncia contra ell als jutjats de Rubí, però finalment ni tan sols es va presentar a la vista. Els fets es remunten a un article d'opinió publicat a la premsa local de Sant Cugat el mes de novembre passat. L'Enric Bea mostrava, mitjançant aquell text, el seu rebuig a Berta Rodríguez i al regidor —també popular— Jordi Ferrés arran d'haver-se fet públic un procediment judicial contra ambdós regidors per un presumpte delicte ecològic per greu contaminació del torrent de les Mines i la riera de Vallvidrera. Durant la primera vista —fa dos mesos—, que va haver de ser suspesa perquè no s'havia citat correctament als acusats, l'advocat de Rodríguez va arribar amb més d'una hora de retard, provocant l'esbroncada del jutge. Des de l'Assemblea de Joves han exigint a Berta Rodríguez que demani perdó al militant encausat per “aquesta burla”.

L' HOSPITALET DE LLOBREGAT // TENSIÓ PELS EQUIPAMENTS PÚBLICS AL BARRI DE BELLVITGE

'Volem salvar el parc dels arbres, però volem el centre de disminuïts'

Elba Mansilla

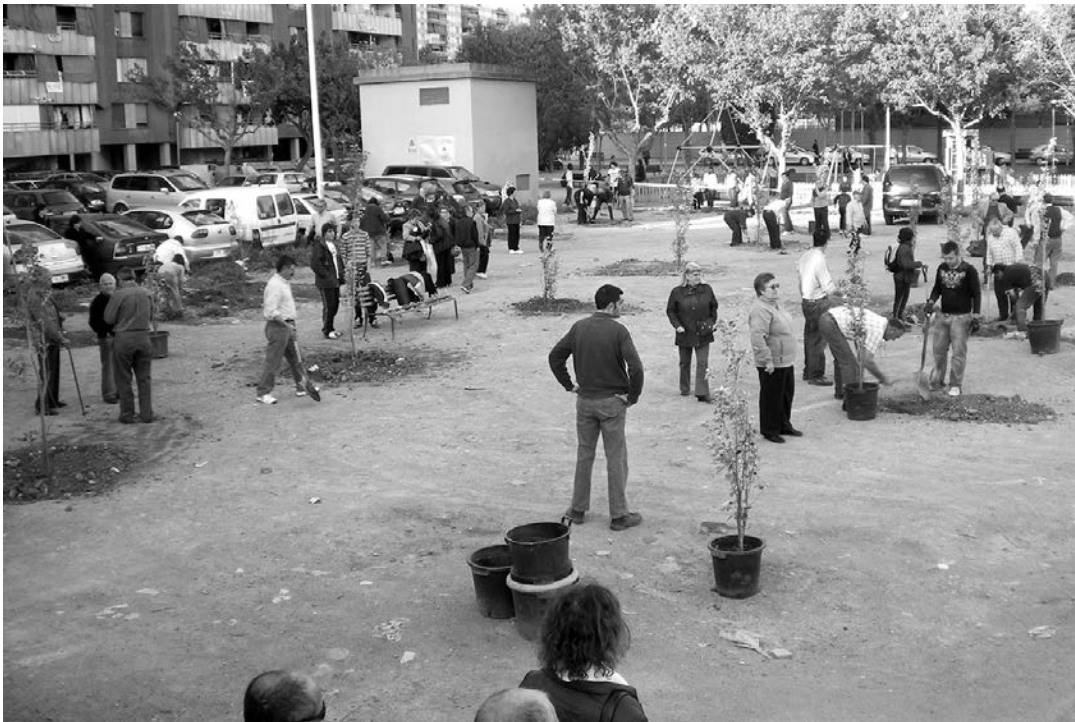
redaccio@setmanaridirecta.info/

Les rodalies de l'avinguda Mare de Déu de Bellvitge han viscut una setmana força agitada. El 7 d'abril els veïns van protagonitzar una revolta espontània per preservar el Parc dels Arbres, un espai de zona verda amb un parc infantil i un aparcament públic on està prevista la construcció d'un centre de disminuïts psíquics. Després que els veïns enderroquessin en dues ocasions les tanques d'obra que envoltaven

L'estira i arronsa entre els veïns i la policia es va saldar amb la retirada de les tanques

el parc, els treballadors es van presentar custodiats pel Mossos d'Esquadra. L'estira i arronsa entre els veïns i la policia es va saldar amb la retirada de les tanques i amb una veïna de 80 anys ferida. Només una setmana després, 70 persones van plantar una vintena de pollancres, un pas més en la lluita per salvar i dignificar una de les escasses zones verdes d'aquest barri de l'Hospitalet.

El parc en qüestió és una zona verda que troba el seu origen l'any 1976, en el context de la campanya *No més blocs*, durant la qual els veïns i veïnes van plantar 122 arbres i van instal·lar bancs, porteries de futbol i cistelles de bàsquet per tal de frenar la política urbanística de l'Ajuntament de l'Hospitalet i dotar-se de zones esportives i de lleure. Bellvitge es caracteritza per ser un barri històricament despro-

Plantada d'arbres en el solar on pretenen fer-hi el centre de disminuïts

Elba Mansilla

vist d'equipaments públics de tot tipus i poblat per grans blocs de pisos d'*Estil Porcioles*, que poden arribar a aplegar fins a 1.200 persones. Així, amb una densitat de 35.883 habitants per quilòmetre quadrat, Bellvitge és la ciutat dormitori més densament poblada de l'estat.

La disputa per la ubicació del centre es remunta a l'any 2005, moment en què l'Associació de Veïns de Bellvitge i l'Ajuntament es van començar a reunir per tal d'efectuar modificacions en el model de residència, que es preveu que ocupi 1.650 metres quadrats i que tingui una capacitat per 28 persones amb disminució psíquica i amb la disposició de dotze places de centre de dia. Aquest equipament preveu la construcció de dos edificis i suposarà una inversió de 2,8 milions d'euros. Conrado Millán, portaveu de La Plataforma Veïnal de Bellvitge contra l'Especulació, explica que el grup va néixer quan alguns veïns es van despenjar del

Tanques col·locades pels operaris i trencades pels veïns

Elba Mansilla

procés, després d'una negociació que considera "tutel·lada per l'Ajuntament i per les associacions satèl·lit, mancada d'informacions transparents i exactes i sense una anàlisi detallada de l'impacte en matèria de sorolls i fums", raó per la qual continuen defensant una ubicació alternativa.

La setmana passada el Consell Municipal de Persones Disminuïdes de l'Hospitalet va fer públic un manifest de condemna en relació als incidents entre el veïnat i la policia i als termes i la forma de protesta d'aquest col·lectiu, que considera "insolidaris i incívics", i on exigeix a l'Ajuntament i a la

Generalitat que "no es demorin més en la construcció d'aquest equipament".

Davant d'aquestes acusacions, Millán hi veu una clara manipulació política i mediàtica i una voluntat expressa de l'Ajuntament de l'Hospitalet d'enfrontar el col·lectiu de disminuïts amb el veïnat. Millán destaca: "No estem en contra de la construcció del centre, sinó de la seva ubicació. Per això proposem una ubicació alternativa, a 50 metres del parc, a l'illa de cases contigua". D'altra banda, la Plataforma

'Per al centre de disminuïts proposem una ubicació alternativa, a 50 metres del parc d'arbres'

considera que l'actual projecte de centre no cobrirà les necessitats dels propis usuaris, ja que no compleix les recomanacions del Departament de Benestar i Família en relació al nombre de pisos, terrasses i porxos.

L'Ajuntament ha declarat que "es tracta d'un projecte de la Generalitat, aprovat en el seu moment per la pròpia l'Associació de Veïns de Bellvitge, i tenim previst que segueixi el seu curs tal com està planificat".

El veïnat de l'avinguda Mare de Déu de Bellvitge, que durant els darrers dos anys ha dut a terme nombroses manifestacions i calçotades sota el lema *Menys ciment, salvem el parc dels arbres*, ha previst més mobilitzacions, entre les quals destaquen la vigilància permanent i la progressiva millora del parc. ☺

Publicitat

Literaldia 08
L'Euskal Herria d'avui, en la literatura

Apirilak 23 d'abril
Presentació del llibre "Leihatila Beltza"
Escola Oficial d'Idiomes, Sala d'actes, a les 19.30h. En euskara i català.

Apirilak 23 d'abril
Lectura d'un conte en euskara
a càrrec d'Ur Apalategi
A l'Euskal Etxea a les 20.00h. En euskara.

Apirilak 24 d'abril
Recital-presentació del llibre "Kaxa huts bat"
a càrrec de Beñat Sarasola
A la sala d'actes de l'Escola Oficial d'Idiomes a les 19.30. En euskara.

Apirilak 25 d'abril
Mihiluze, concurs en euskara
A l'Euskal Etxea, a les 20.00h. En euskara.

Apirilak 29 d'abril
"Las glosas del embalsamador"
i recital poètic amb l'Harkaitz Cano
Las glosas del embalsamador, a la UAB (Facultat de Lletres, Aula 114) a les 13.00h / Recital poètic a les 20.00h a l'Euskal Etxea.
En euskara i castellà.

Maiatzak 7 de maig
Presentació del llibre "Leihatila Beltza"
A l'Euskal Etxea, a les 20.00h. En euskara i català.

Maiatzak 14 de maig
"La mirada sobre el conflicte"
a càrrec d'Ibon Egaña
A l'Euskal Etxea, a les 20.00h. En castellà.

Maiatzak 15 de maig
"Salvador Puig Antich" recital poètic-musical
amb Koldo Izaguirre, Joseba Tapia, Carles Belda
A la sala d'Actes de l'Escola Oficial d'Idiomes a les 19.00h.
En euskara i català.

Maiatzak 17 de maig
Nit de contes
A l'Euskal Etxea, a les 22.30, en euskara i català.

Maiatzak 22 de maig
"Literatura basca, som el que escrivim"
a càrrec d'Inigo Aranbarri
A la UAB (Facultat de Lletres, Aula 114) a les 13.00h
i a les 20.00h a l'Euskal Etxea. En euskara i castellà.

Maiatzak 23 de maig
Sopar: Bertso eta Garrotin afaria
A l'Euskal Etxea, a les 21.00h. En euskara i català.
Preu: 10 socis/sòcies i 14 no socis/no sòcies.

*literaldia.com

ORGANITZAN

AMB EL PATROCINI

AMB EL SUPORT

Crisi humanitària al nord del Líban

Per als desplaçats del camp de refugiats de Naher el Bared, al nord del Líban, les hores passen lentes. Viuen acollits en centres temporals per a refugiats al camp veí de Beddawi, als afores de la ciutat libanesa de Trípoli. Des que a finals de maig de 2007 van començar les lluites entre l'exèrcit libanès i el grup armat sunnita Al-Fatah al-Islam dins del camp de Naher el Bared (el riu fred), els més de 35.000 refugiats palestins que l'habitaven viuen repartits per tot el Líban, acollits de forma temporal als onze camps restants, però sobretot al camp de Beddawi i als seus voltants. Amb el nom d'IDP's –que en anglès vol dir Internal Displaced Persons (Persones Desplaçades Internes)– és com es coneixen aquests milers de desplaçats en el llenguatge de les institucions internacionals que fan front a aquesta crisi humanitària.

El camp de Beddawi, que va haver d'assumir la riuada de desplaçats del camp veí i que gairebé va triplicar la seva població de la nit al dia, no està preparat ni compta amb els serveis necessaris per atendre i acollir els refugiats desplaçats de Naher el Bared. Moltes famílies es van instal·lar a les escoles de l'ONU, a gimnasos abandonats, a cases de familiars, a garatges o a botigues. I encara hi són, a l'espera que algú reconstrueixi les seves llars de Naher el Bared, totalment destruïdes per l'artilleria de l'exèrcit libanès i la dinamita d'Al-Fatah al-Islam.

Des que l'exèrcit libanès va donar per finalitzades les operacions militars al camp de Naher el Bared al setembre de 2007, aquest conflicte i la crisi humanitària que ha comportat han deixat de tenir interès informatiu pels mitjans. Però és ara quan comença el veritable problema: atendre les més de 30.000 persones que han perdut absolutament tot el que tenien, començant per la casa.

Aquestes famílies viuen de l'ajuda d'ONG internacionals i d'institucions dedicades a l'ajuda humanitària, com l'Oficina d'Ajuda Humanitària de la Comissió Europea (ECHO) i l'Organisme de les Nacions Unides pels Refugiats Palestins (UNRWA). Així doncs, a la seva condició innata de refugiats ara hi sumen la de desplaçats.

Des que el 1948, amb el naixement de l'Estat d'Israel, es van començar a produir migracions forçades de palestins cap als països veïns, els que van anar a viure al Líban són els que han tingut menys sort. Privats de

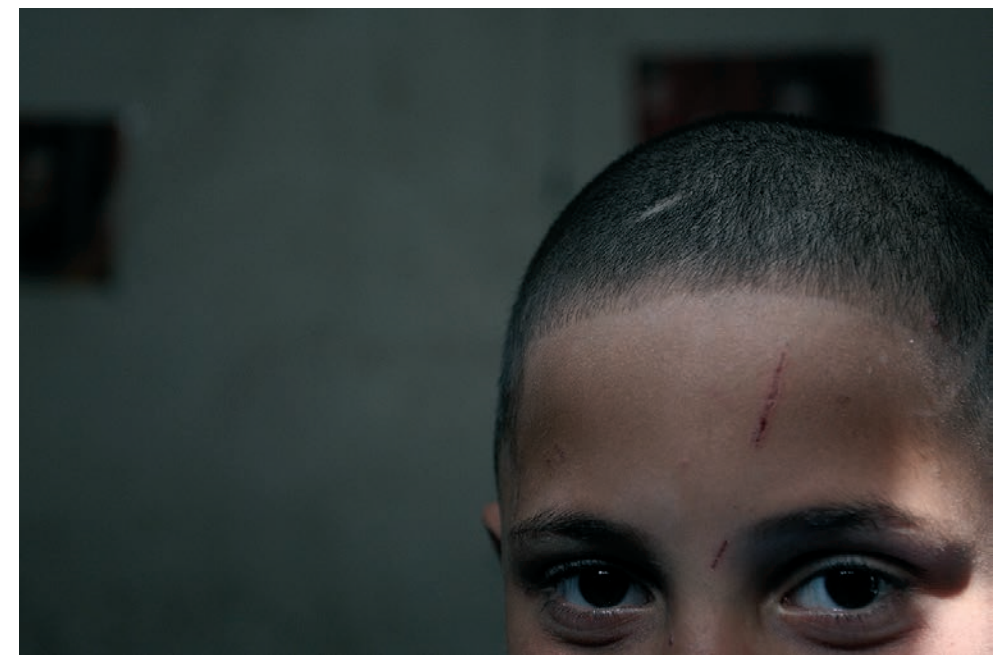
(I): palestins refugiats i desplaçats

tot tipus de dret civil fora dels campaments (treball, sanitat, escolarització...), estan condemnats a fer vida als camps, tot i que poden sortir-ne i moure's lliurement pel país. Al Líban gran part de la població i dels partits polítics consideren que els refugiats palestins són els culpables de la seva guerra civil i de part de la inestabilitat crònica que pateix el país.

La comunitat refugiada palestina al Líban s'ha vist immersa en multitud de conflictes armats dins aquest país al llarg de la seva història. Però el cas que ocupa aquesta primera entrega del reportatge és totalment diferent: la població civil ha pagat les conseqüències d'un conflicte amb el qual no tenien res a veure, ja que el grup d'Al-Fatah al-Islam —tot i estar liderat per un palestí— estava conformat per 250 homes molt ben armats procedents de països tant distants com Egipte, Bòsnia o el Pakistan. Molts d'aquests homes ni tan sols sabien que es trobaven a un camp palestí i que van utilitzar l'absència de policia i militars dins del camp per tal d'establir-se. Fonts periodístiques libaneses creuen que el grup armat sunnita Al-Fatah al-Islam estava finançat per la família de l'exprimer ministre assassinat Rafik Hariri. Creuen que aquest tenia la intenció de tenir un grup paramilitar armat prop de la frontera amb Síria que pogués frenar una possible influència dels xiïtes de Hezbollah al nord del país.

Aquesta sèrie d'imatges vol mostrar les condicions de vida dels desplaçats palestins que viuen a les escoles, garatges, botigues i gimnasos i que diàriament s'enfronten a unes condicions quotidianes pèssimes: fins a 35 persones conviuen 24 hores al dia a l'aula d'una escola i les famílies se separen mitjançant plàstics. Les hores passen lentes pels desplaçats de Beddawi: no hi ha feina i no poden tornar a casa seva, a Naher el Bared. Les escoles del camp de Beddawi —com l'escola Kaukar, que apareix en aquestes imatges— s'han transformat en petites ciutats on es viu, amb tot allò que això comporta: hi neixen infants, hi ha casaments, s'hi cuina... I així dia rere dia, tot esperant un doble retorn: a Naher el Bared i, algun dia, a Palestina.

TEXT I FOTOGRAFIA: Samuel Rodríguez

PPCC // UNIVERSITATS

Diversos actes denuncien la imposició dels nous plans d'estudi

Feliu Font

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) va convocar el 15 d'abril diversos actes reivindicatius a totes les universitats dels Països Catalans sota administració espanyola per denunciar un nou pas en la implementació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior, conegut popularment com a Procés de Bolonya. Les accions, emmarcades en la jornada de lluita nacional contra la imposició dels nous plans d'estudi, van ser de tipus molt diferent. Entre elles, però, van destacar les tres *performances* que es van fer a les universitats de Barcelona, València i Girona. En el pri-

Van destacar les tres 'performances' que es van fer a les universitats de Barcelona, València i Girona

mer cas, un grup d'estudiants va precintat el rectorat per denunciar que, amb l'aplicació dels nous graus, la universitat pública es mor. A la Universitat de València, per la seva banda, van precintat la plaça de davant del rectorat per evitar que la gent hi pogués entrar a causa de les "obres que provoca la construcció de la universitat del capital". Finalment, a la Universitat de Girona, una desena d'estudiants del SEPC van desplegar una pancarta a la façana del rectorat i es van posar a demanar almoïna davant del mateix edifici, ja que, segons ells, els preus de la universitat pujaran amb el Procés de Bolonya i això dificultarà l'accés dels joves a l'ensenyament superior.

Coincidint amb la jornada, un grup de claustrals propers a les assemblees de facultat de la Universitat de Lleida (UdL) van organitzar un referèndum a totes les facultats on preguntaven a la comunitat universitària si estava d'acord que calia exigir al govern de la universitat que aturés momentàniament l'aplicació del Procés de Bolonya a la UdL. Tot i que a l'hora de tancar aquesta edició els resultats encara no s'havien fet públics, els organitzadors van expressar la seva satisfacció per l'alta participació que hi estava havent en la consulta popular.

També es van dur a terme accions a universitats com la UAB, on un grup d'estudiants va desplegar una pancarta gegant demanant la dimissió del rector per permetre l'entrada dels Mossos al Campus. A la URV de Tarragona també es van fer actes. Aquí el SEPC va organitzar tot un dia de xerrades i una tancada per reivindicar una universitat veritablement pública. ☺

RIBERA D'EBRE // LA DIRECCIÓ DE LA CENTRAL VA OCULTAR INFORMACIÓ

La població d'Ascó i Vinebre passarà controls de nivells de radioactivitat

Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La direcció de la central nuclear d'Ascó I va ocultar durant una setmana les dades de les noves anàlisis que confirmaven una contaminació 250 vegades superior a la que s'havia difós en un primer moment. El Consejo de Seguridad Nuclear ha obert un expedient a la central per aclarir el que va passar. Provisionalment s'ha reclassificat l'in-

S'ha reclassificat l'incident fins al nivell 2. És la tercera vegada que un accident com aquest s'evalua així

cident del 28 de novembre passat fins al nivell 2. És la tercera vegada a la història nuclear de l'Estat espanyol que un incident és avaluat fins aquest nivell de gravetat. Tal com informàvem la setmana passada, durant més de tres mesos les partícules alliberades pel sistema de ventilació i provinents del nucli del reactor es van escampar sense control des de la xemeneia del complex d'una manera uniforme en la direcció dominant dels vents del període comprès entre el desembre de 2007 i el març de 2008. La central coneixia la contaminació del sistema de ventilació des del primer moment de l'incident. La detecció de les partícules radioactives a l'exterior de l'edifici del reactor es va produir el 14 de març i la troballa de 150 petits nuclis metàl·lics contaminants al llarg dels terrenys perimetral de la central es va anar intensificant fins el 3 d'abril. Aquell dia es va

El riu Ebre al seu pas per la central, amb el municipi d'Ascó a l'esquerra

comunicar oficialment al CSN que la radiació nuclear s'havia estès. L'endemà encara es va permetre que 40 escolars d'un centre educatiu de Girona visitessin les instal·lacions sense cap mena de precaució. La delegació de set inspectors que el CSN va enviar a Ascó continua investigant els fets. Els informes detallats que van exigir els inspectors ara fa deu dies no es van entregar per escrit fins el 14 d'abril, tot i que s'havien fet cinc dies abans. En aquests documents es constata que la contaminació del 28 de novembre va ser 250 vegades superior al que s'havia reconegut fins ara. Des del Consell de Seguretat Nuclear s'ha ordenat inspeccionar les 1.300 persones que han visitat el recinte de les instal·lacions contaminades des d'aquella data. Això inclou escolars i la majoria de la població d'Ascó i Vinebre, que en bona part treballa en feines de manteniment d'aquesta gran infraestructura energètica. També s'estan analit-

zant els cultius, la flora i la fauna de tot l'entorn natural, tant el muntanyós com la llera fluvial de l'Ebre.

S'estan analitzant els cultius, la flora i la fauna de tot l'entorn natural, el muntanyós i la llera de l'Ebre

Les noves radiacions detectades sí que es troben per damunt dels límits legals permesos i, segons aquests varems, poden arribar a ser perjudicials per la salut. La gravetat i l'afectació és més elevada en el cas dels menors. Els inspectors continuaran investigant Ascó durant les properes setmanes. ☺

"Han exposat la població a un risc radiològic innecessari"

Ecologistes en Acció ha emès una nota de premsa on denuncia l'actuació de la direcció de la central. Asseguren que durant la reunió informativa amb els alcaldes de la comarca, el dia 9 d'abril, es van donar xifres de contaminació falsejades tot i conèixer el veritable nivell radioactiu de les partícules trobades. També exigeixen que s'anul·lin les visites escolars a totes les centrals nuclears. Greenpeace ha presentat 50 preguntes davant el Consell de Seguretat Nuclear. Volen dades fiables i contrastades. Afirment que les emissions de Cobalt-60 —reconegudes ara pel CSN— en si mateixes són perjudicials per la salut dels menors. Diuen que s'ha exposat la població a un risc radiològic innecessari.

GRAMENET DEL BESÒS // LES VAN ENTREGAR AL PLE DE L'AJUNTAMENT

L'Assemblea de joves recull 2.241 signatures per crear aules d'estudi

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea de Joves de Gramenet del Besòs va fer entrega al registre de l'Ajuntament de 2.241 signatures per exigir la creació d'aules d'estudi per la gent jove del municipi. Després de passar diverses setmanes recollint firmes, el 9 d'abril es va portar fins al consistori el plec de peticions per tal que el ple de l'ajuntament i l'equip de govern donin resposta a la demanda. Amb aquesta iniciativa el jovent de la localitat ha

Ara només hi ha la possibilitat d'accedir a les biblioteques públiques

volgut expressar una mancança que afecta la possibilitat de desenvolupar els estudis amb més comoditat. Fins ara només hi ha la possibilitat d'accedir a les biblioteques públiques durant els períodes d'exàmens, però

això és insuficient i no s'adequa a les necessitats numèriques i als horaris de tot el ventall d'universitats de l'àrea metropolitana de Barcelona, que és on estudien majoritàriament les gramenenques. Al document —que l'alcalde Bartomeu Muñoz haurà de contestar— s'apunta que els estaments competents del municipi o de la Diputació haurien d'establir tots els mecanismes necessaris per fer realitat la creació d'aquestes instal·lacions. Des de l'Assemblea de Joves creuen que les aules d'estudi haurien de reunir els següents requisits: ser

accessibles durant els períodes d'exàmens als instituts i les universitats públiques, oferir la possibilitat de fer-ne ús fins a la mitjanit de diumenge a dijous i —en horari diürn— també durant els caps de setmana. També destaquen la necessitat de contractar una persona responsable de la gestió de l'aula, amb una remuneració digna. Per últim, volen que la demanda no caigui en l'oblit, que es doni una resposta en un termini inferior als dos mesos des del dia de la seva presentació i que se n'informi a tota la ciutadania. ☺

CATALUNYA // JUDICI PER TORTURES CONTRA SIS AGENTS DE POLICIA

El grup VI en ple ocupa literalment l'Audiència Provincial de Barcelona

Una exposició davant l'edifici dels jutjats fa un seguiment del currículum dels agents del grup VI

Berta Alarcó

Albert Martínez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Fins a quaranta agents de la Brigada d'Informació de la policia espanyola, particularment del Grup VI, van okupar literalment la Sala de Vistes i els passadissos de l'Audiència Provincial de Barcelona el 15 d'abril. Els agents, corporativament, es van personar en bloc a les dependències policials a les vuit del matí —dues hores i mitja abans del judici— per copar l'accés a la vista pública. Des d'aquella hora feien cua per impedir l'accés del

La fiscal va optar per una línia dura i va intentar rebatre infructuosament els informes pericials

suport solidari a la sala de vistes que jutjava les lesions sofertes per un jove de Cornellà detingut la matinada del 4 d'octubre de 2004. Paral·lelament, des de les nou del matí, un esmorzar solidari va aplegar seixanta persones a les portes dels jutjats per denunciar la pràctica de la tortura.

Passats dos quarts d'onze, la funcionària va anunciar "vista pública" i els policies de paísà hi van accedir i van saturar la sala. A la banqueta dels acusats, dos agents rasos i quatre membres de la Brigada d'Informació. Ni familiars del denunciante ni els membres de l'acusació popular —l'Ac-

ció dels Cristians per a l'Abolició de la Tortura i l'Associació Memòria contra la Tortura— no van poder accedir a la sala fins que els advocats de l'acusació van comunicar a la presidència del tribunal aquesta situació. Al passadís encara hi quedava una vintena llarga de policies de paísà —entre ells reconeguts inspectors i subinspectors que durant tots aquests anys han protagonitzat nombrosos episodis repressius— i tota aquella gent que s'hi va apropar per solidaritzar-se amb el denunciante.

Vist per sentència

Durant la primera sessió, tots els testimonis i el denunciante —que va patir el trencament d'un timpà, entre altres lesions— van reconèixer els agents implicats. L'advocat Jordi Busquets, que en el moment dels fets exercia com a advocat defensor, també va certificar que l'agent amb qui interlocutava a la comissaria era l'agent 74.977. Mereix una menció especial el paper desenvolupat pel ministeri fiscal. La fiscal, que no presentava cap càrrec contra cap dels agents, va superar la defensa dels policies amb escreix, va optar per una línia dura i va intentar rebatre infructuosament els informes pericials, que havien certificat l'abast de les lesions físiques i les seqüeles psicològiques que va patir el detingut. Quan els perits traslladaven les apreciacions, les rialles entre els acusats eren ostensibles.

A més, durant les seves intervencions, el cap del Grup VI encausat per maltractaments, conegut com a Jordi, va insistir reiteradament que tot plegat era

un muntatge ordit des dels moviments socials i, particularment, a través dels seus advocats.

Tensió als passadissos

Mentre es desenvolupava la sessió i abans que passessin a declarar els testimonis de l'acusació, la tensió va créixer fora de la sala de vistes en diversos moments. El fet més greu va passar quan un

El cap del grup VI, conegut com a 'Jordi', va insistir que tot plegat era un 'muntatge'

agent de paísà, que abans ja havia provocat un testimoni, va encarnar-se amb un altre —detingut el 2004 durant la mateixa operació. De sobte i molt nerviós, va empènyer-lo, tot escridassant-lo i exigint-li que s'identifiqués. El

testimoni va negar-s'hi fins que el policia no acredités la seva condició. En aquest moment va arribar el responsable de la Guàrdia Civil de la custòdia dels jutjats, amb tarja professional H-78730-B, que va impedir en tot moment la identificació de l'agent policia. Arribats els Mossos d'Esquadra, un advocat s'hi va adreçar perquè identifiquessin els policies, però aquests també s'hi van negar. Després de mitja hora de discussió, els agents policials no van identificar ningú ni tampoc van identificar-se, tot i que la Guàrdia Civil sí que va identificar el testimoni per comprovar que havia de declarar a la vista oral. Aquests fets van cloure amb una denúncia per coaccions a un testimoni, que es va interposar immediatament als jutjats de guàrdia. Cap cos policia no va identificar l'agent provocador, ni tan sols els mossos que hi van fer acte de presència. El judici va acabar passades les dues i el 16 d'abril es reprendrà per llegir les conclusions de les parts. Queda vist per a sentència. ☺

Tedax, Mossos i Guàrdia civil

A partir de primera hora del matí, els TEDAX, els artificers dels Mossos, van revisar tota la zona —clavegueram inclosa— per certificar que no hi havia cap artefacte. Això es va fer només començar. Després, tocades les vuit, va arribar la desfilada policia de tots els agents del Grup VI de la Brigada Provincial d'Informació. Poc després, des de les cotxeres d'autobusos, arribava la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra

per perimetrar la concentració solidària. Des de les finestres els vailets de la Divisió d'Informació de Joan Saura ho enregistraven tot amb càmeres de vídeo. I, finalment, va aparèixer l'estrella del matí, un guàrdia civil responsable de l'ordre públic incapaç d'identificar tres agents policials que assetjaven un testimoni abans de declarar. El 14 d'abril no hi faltava ningú de l'espiral repressiva... només la Chacón i el CNI.

BARCELONA // REPRESSIÓ

Un antiavalots imputat per les amenaces i les coaccions a un fotògraf

Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 8 d'abril va declarar davant el jutjat d'instrucció 28 de Barcelona el mosso d'esquadra amb número de placa 7.289, adscrit a la Brigada Mòbil amb seu a la comissaria central de Sabadell. La declaració en qualitat d'imputat es va produir poca estona després que, durant la roda de reconeixement ordenada pel mateix estament judicial, el fotògraf Albert Garcia el reconegués sense cap mena de dubte com a autor de les amenaces, coaccions i insults proferits contra la seva persona en més d'una ocasió. A l'inici de la declaració l'agent va dir que no coneixia el querellant. Tot seguit va manifestar que havia estat de servei els dies 12 de desembre de 2006 i 7 de març de 2007, dates en què es van produir els fets denunciats pel fotògraf.

El mosso va dir que mai havia amenaçat al jove

Segons el mosso imputat, aquell dia de desembre estava patrullant amb un furgó juntament amb set agents antiavalots. Mentre feien feines de seguretat ciutadana van veure un jove que van identificar com a membre del moviment okupa. Aquest jove va resultar ser l'Albert. Van decidir aturar-se per identificar-lo perquè, segons va asseverar a la declaració, el jove els havia insultat en diverses ocasions i es dedicava a prendre fotografies de les seves cares. Llavors el jutge va preguntar si hi havia constància o denúncies d'aquests insults, però l'agent va respondre que no ho havien considerat oportú. L'imputat i un altre mosso van seguir el fotògraf fins a l'interior d'un bar perquè, segons asseguren, pensaven que havia entrat al lavabo. Un cop a dins van veure que estava treballant de cambrer. El van fer sortir i el van portar fins a un portal. El mosso va negar que l'amenaçessin i li diguessin que tindria problemes si seguia fent fotografies i també va assegurar que mai li van dir que això era un avís i que el proper cop vindrien amb altres intencions. Més endavant, va manifestar que la segona identificació del dia 7 de març es va produir perquè el van veure fumant substàncies estupefaents. Tot i això, no van fer constar en cap moment aquesta substància ni el van denunciar per aquests fets. Un altre agent també l'acompanyava en aquesta intervenció. Va negar de nou haver amenaçat o agredit el fotògraf. ☺

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

PARAGUAI // LES ELECCIONS PRESIDENCIALS DEL 20 D'ABRIL PODEN ESDEVENIR HISTÒRIQUES

Qui té por a Fernando Lugo?

Sere Corsi

/Asunción (Paraguai)/

Augusto Roa Bastos, l'escriptor paraguaià més important (mort tres anys enrere), acostumava a dir que el seu país és una illa envoltada de terra. De fet, del Paraguai se'n sap poc, se'n escriu poc a la premsa i se'n parla poc a les converses comunes. I tanmateix, al Paraguai es concentren interessos geopolítics enormes que van marcar profundament –i continuen marcant– la seva història: la guerra del Chaco contra Bolívia el 1931, que en realitat va ser un desafiament entre l'Standard Oil i la Shell pel control del petroli que es pensava que hi havia a la zona; la llarga dictadura del general Alfredo Stroessner (mort el 1989), recolzada pels EUA, i l'actual contesa internacional pel control de l'Aquífer Guaraní, la segona reserva d'aigua dolça del món després de l'Amazones, els accessos del qual es troben tots a les falles subterrànies del Paraguai.

El proper 20 d'abril el Partit Colorado pot passar a l'oposició

El proper 20 d'abril, per primera vegada, l'històric govern del Partit Colorado (el mateix del qual formava part Stroessner i que governa ininterrompudament des del 1947) corre el risc de passar a l'oposició. Després de seixanta anys lliurant les riqueses paraguaianes a butxaques estrangeres podria cedir el Palau de Los López a una vasta coalició anomenada Aliança Patriòtica per al Canvi (APC). Es tracta d'una plataforma que inclou des del Partit Liberal, representant dels interessos latifundistes, a l'esquerra

Camperols i camperoles paraguaians tallen una carretera del país

Sere Corsi

dels moviments camperols, i unida per la candidatura de Fernando Lugo, l'exbisbe que va deixar l'església per postular-se a la presidència de la nació.

Guerra bruta

Fins a dia d'avui, Lugo treu un avantatge d'entre tres i vuit punts a totes les enquestes, però la maquinària electoral colorada –que no s'ha posat en marxa fins a finals de març a causa d'una greu baralla interna– deixa entendre que les opcions resten totes obertes. Just comença, per exemple, la campanya bruta que pretén associar Lugo a les FARC colombianes. Aquesta acusació vindria susten-

tada per la suposada existència de grups guerrillers paraguaians al nord del país –on Lugo exercia com a bisbe– que al seu torn tindrien relacions amb les FARC. L'únic demostrat de tot plegat, però, és la tasca de Lugo com a mitjançer en diferents conflictes agraris.

Molts moviments pagesos recolzen Lugo, encara que segurament més per sortir de l'espiral repressiva que per una esperança real que es realitzi en una reforma agrària. De fet, la presència dins l'APC del conservador Partit Liberal ho fa mes aviat improbable. Però amb aquest suport camperol ja n'hi ha hagut prou per fer aflorar el teorema de l'antiterrorisme:

a Asunción van aparèixer cartells que mostren Lugo vestit de guerriller sota la frase: *L'ambaixador de les FARC*.

L'actual president Duarte Frutos sap molt bé que Lugo és a punt de derrotar-los. Sota la seva presidència la corrupció es va desbocar i, amb ella, l'índex de pobresa, que avui afecta un 4 per cent més de la població que el 2003. Duarte, nerviós, va fer broma en una entrevista: "¿Dicen que el secuestro tiene cura? Claro, Lugo es cura". El seu mal gust no va acabar de convèncer la massa catòlica paraguaiana, inclinada a votar el sacerdot malgrat l'oposició del Vaticà a la candidatura.

Tanmateix, no tota la població és tan optimista amb el procés que s'està donant. Orlando Castell, del Servei Pau i Justícia, avisa: "Veig un risc que les organitzacions socials s'allunyin massa de la base en la cursa electoral. Entri o no Lugo al govern, els moviments socials no hauran d'oblidar que el seu paper no es desenvolupa dins del Parlament".

Repressió en nom de la soja

Malgrat que tots els moviments camperols neguin l'existència de grups armats, en els últims anys el fantasma del terrorisme ha estat la principal estratègia governamental per tallar les ales al moviment dels *Sense terra*. El segrest i assassinat el 2005 de Cecilia Botés, filla d'un expresident, va desencadenar una forta onada repressiva. D'aquest crim van ser culpats, després d'un procés amb moltes qüestions fosques, dotze integrants del partit d'inspiració camperola Pàtria Lliure. Des de llavors, els diversos moviments pagesos de Paraguai pateixen una criminalització indiscriminada, pitjor encara de la que hi va haver en l'època de la dictadura.

En el fons de tot plegat es troba l'explosió de la soja transgènica, que ha canviat la situació del camp paraguaià. Malgrat les seves petites dimensions, el país ja és el quart productor mundial d'aquesta planta i el negoci de l'*or verd* no tolera la presència de petits agricultors o militants camperols al seu voltant. ☉

Aigua i energia centren els interessos diplomàtics

Un dels eixos centrals de la campanya de Fernando Lugo és la revisió dels acords entre el Paraguai i el Brasil sobre l'energia generada a la central binacional d'Itaipú. L'acord, firmat per dos governs dictatorials, preveu que el Paraguai pugui vendre només al Brasil –i només a preu de cost– l'energia que li sobra del consum nacional. De fet, de les deu turbines actives a la part paraguaiana de la central, aquest país n'utilitza només una per a consum propi. Molt diferent és la situació per al Brasil, que el 1973, any de construcció d'Itaipú, just començava una industrialització que avui té, potser, el moment de màxima expansió de la seva història.

Gràcies a l'energia que rep d'Itaipú a preu de cost (unes 80 vegades menor que el de mercat) Brasil s'estalvia la compra d'un milió de barrils de petroli l'any, l'equivalent a una despesa de quasi 900 milions de dòlars.

És obvi, llavors, el perquè el Brasil no vol ni sentir parlar de "revisió de l'acord", lema de la campanya de Lugo. Seria una pèrdua gravíssima en termes econòmics simètrica als guanys que obtindria el Paraguai: n'hi hauria prou en apujar el preu de venda a la meitat del preu de mercat per modificar substancialment el modest PIB paraguaià. Tanmateix, segons l'historiador brasiler José Chiavenatto, l'actitud impe-

rialista que continua mantenint el Brasil respecte l'energia d'Itaipú té causes més profundes que l'interès immediatament econòmic. "Itaipú no és tan sols una central" –acostuma a dir Chiavenatto–, "sinó una arma de guerra brasilera per al control del Paraguai i l'Aquífer Guaraní".

INTERESSOS IMPERIALS

Però el Brasil no és l'única potència interessada en la terra i, sobretot, en l'aigua del Paraguai. Estats Units exerceix sobre el país una pressió constant des dels primers anys del dictador Stroessner. Pressió que va continuar durant el Pla Còndor –del que Asunción n'era la base ope-

rativa– i que es va intensificar, més recentment, després del setembre de 2001. Amb el pretext de presumptes cèl·lules d'Al Qaeda a la zona es va militaritzar l'anomenada Triple Frontera, entre Paraguai, Brasil i Argentina. Poc després, s'hi van enviar milers de marines nordamericans –que gaudien inclús d'immunitat jurídica mentre fossin en territori paraguaià– en el marc de les missions Medreates, suposadament de cooperació internacional en àmbit mèdic, però que van fer, de passada, un estudi geològic de tota la zona interessada pel cultiu intensiu de soja i dels accessos subterranis a l'Aquífer.

HAÏTÍ // MANIFESTACIONS I AVALOTS CONTRA L'AUGMENT DEL COST DE LA VIDA

Nova revolta alimentària al país

ALAI • Alterpresse
/Port au Prince (Haiti)/

A Haití regna una calma tensa. Després d'una setmana de manifestacions durament reprimides per la policia i els cascos blaus internacionals, les protestes contra l'augment del cost de la vida s'han aturat.

El 12 d'abril el president haitià, René Garcia Préval, anunciava en una roda de premsa d'urgència l'acord al que havia arribat amb els principals importadors d'arròs per congelar el preu d'aquest cereal, base alimentària de la majoria de la població. L'acord inclou diners públics per a abastir el país d'un estoc (tap) d'arròs per fer Haití menys dependent de les variacions

*Anteriorment
satisfesia les
seves necessitats
alimentàries
però ara utilitza
el 80% dels
ingressos per
pagar el menjar*

del preu internacional i el compromís dels distribuïdors de mantenir els preus fins al maig. Els importadors recalquen el seu "gest patriòtic" i demanen "compensació" a la població.

La gana ha fet aparèixer el pals a Haití

Roberto Rodríguez

Però un cop passi aquest mes ningú sap què passarà i molta gent pensa que les revoltes es repetiran, doncs serà impossible evitar els augments de preus d'un producte que Haití importa en un 80 per cent i que el seu valor en el mercat internacional va passar de 750 dòlars a 965 en només tres dies.

Setmana virulenta

Darrere queden cinc morts i desenes de ferits durant les protestes que hi va haver a les principals ciutats haitianes entre el 8 i l'11

d'abril. Iniciades pacíficament a la ciutat meridional de Les Cayes per protestar per l'alt cost de la vida van derivar en una situació confusa i caòtica en la qual s'hi barrejaven robatoris, assalts i saqueigs. Els manifestants van intentar entrar al Palau Nacional, sent repel·lits pels soldats de l'ONU amb trets d'armes automàtiques i gas lacrimogen.

Precisament la missió de l'ONU (Minustah) va ser un altre dels objectius dels manifestants, que en van demanar la seva marxa del país, així com la tornada de

l'expresident Aristide, exiliat a Sudàfrica després d'un cop d'estat el 2004. A Petit-Goâve (al sud del país), els manifestants van calar foc a una base de la Minustah, segons corresponsals de premsa. En aquests enfrontaments diverses persones van ser ferides de bala.

Crisi alimentària

El detonant de la situació és l'encairament dels béns essencials de consum, conseqüència d'un nou augment dels preus del petroli a finals de març de 2008.

Alguns sectors de la societat

civil han assenyalat que la liberalització del comerç imposada a Haití, en el marc de l'acord firmat amb l'FMI i el Banc Mundial, ha vingut a agreujar la situació. El paquet d'ajuda ofert al govern estava condicionat i aquest no tenia cap altra elecció que obrir la seva economia i acceptar les reformes polítiques proposades.

"A Haití, els resultats de la reducció dels drets de duana sobre els productes agrícoles han estat catastròfics. L'augment de les importacions de productes alimentaris va ser tan espectacular que actualment importa més aliments que qualsevol altre producte. Mentre que anteriorment satisfesia les necessitats alimentàries de la seva població, ara utilitza al voltant del 80 per cent dels seus ingressos de les exportacions només per pagar el menjar", assenyalava un document de l'ONG Ajuda Cristiana sobre la liberalització agrícola.

Potser per això Préval va centrar la seva intervenció del 12 d'abril en anunciar accions estructurals per incitar els importadors a integrar el sistema de comercialització per la venda d'arròs produït a Haití i així reforçar la producció agrícola nacional. Sempre, clar, que la "comunitat internacional" ho permeti.

Haití és un dels països més pobres del món. El 80 per cent de la seva població viu amb menys de dos dòlars per dia i s'ubica al lloc 150 dels 177 països que recull l'Índex de Desenvolupament Humà de l'ONU. ☹

MADRID // 13 ACCIONS CONTRA MITJANS DE COMUNICACIÓ PER RECORDAR CARLOS PALOMINO

Pintura roja contra el sensacionalisme

Redacció Directa
/Barcelona/

Segons una nota de premsa anònima rebuda al portal contrainformatiu *La Haine*, la nit del 10 a l'11 d'abril, coincidint amb els cinc mesos de l'assassinat de Carlos Palomino, grups antifeixistes van fer una acció simultània contra tretze mitjans de comunicació amb seu a Madrid. Aquesta va consistir bàsicament amb el llançament de boles de pintura vermella a les façanes, pintades i la col·locació d'uns pasquins titulats *Cinc mesos sense Carlos* i maquetats com si fossin la portada d'un diari.

En el comunicat s'explica que l'acció és en protesta pel "sensa-

*Per alguns
mitjans Carlos
va ser assassinat
quan "acudia a
rebenar" una
manifestació
ultra*

cionalisme, la morbositat i el caràcter tendenciós amb què la premsa tracta la lluita solidària contra el racisme i el feixisme". També denuncien que el tracte que "s'ha rebut per part de la

premsa ha estat sempre esbiaixat" i que "cerca igualar les idees d'igualtat, respecte i justícia, amb les de superioritat, menyspreu i arbitrarietat". Acaba acusant els mitjans de tenir "les mans tacades de sang".

Els mitjans afectats són els diaris *El País*, *El Mundo*, *Público*, *ADN*, *La Razón*, *Metro* i *ABC*, les ràdios Cope i Cadena Ser, l'agència Europa Press i les revistes *Interviú* i *Gente*. També van rebre pintades la seu del Grup Prisa i una publicació local de Pinto.

Alguns dels mitjans citats explicaven a la mateixa notícia de l'acció que Carlos havia estat assassinat quan "acudia a rebenar" una manifestació ultra.

Internet

Paral·lelament, el mateix dia 11 uns desconeguts van rebenar la placa en memòria de Carlos que

s'havia col·locat a l'estació de metro on el van assassinar. ☹

illacrua 15 ANYS
No esperis 15 anys més a subscriure't!

SUBSCRIPCIÓ DE PROVA
Per només 15 euros, rebràs els 6 propers números d'illacrua

Envia'ns les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a:
• secretaria@illacrua.cat
• 93 552 98 79
• Via Llobetana 45, escala B pral. 2a

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

mooncup®

Copa Menstrual
Reutilitzable

Lacutatinovisible

C/ RIEGO nº 35. 08014 BCN - SANTS. 93 298 99 47

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

La batalla de la cúpula d'ERC arriba als diaris digitals

El 'Directe.cat' canvia de propietaris i de director i apareix el nou 'Cronica.cat'

Joan G. Vallvé

Les batalles polítiques de la cúpula d'Esquerra Republicana que surten a tots els diaris no són les úniques que es viuen a l'entorn del partit, n'hi ha una altra que és més subtil però que també existeix i que no és poc important: la lluita de diferents sectors d'ERC per fer-se un lloc destacat entre els lectors de premsa digital. En aquest sentit, ben aviat es faran públiques dues notícies destacades: l'una és el canvi de direcció, disseny i plantejament del *Directe.cat* i l'altra és l'aparició d'un diari digital nou en l'òrbita d'Esquerra, el *Cronica.cat*. Però per entendre tota aquesta trama cal entendre allò que no s'explicarà en aquestes notícies. Cal saber quins són els noms que es mouen darrere d'aquests dos projectes.

Fins i tot per un lector poc informat endevinar la tendència política del *Directe.cat*, el diari digital de nom desafortunat que dirigia Joan Camp, mai no ha estat gaire complicat: Esquerra Republicana és el partit polític que hi surt més sovint i no pas per rebre crítiques. Ara, però, Joan Camp, conegut per ser un dels responsables de *RacoCatala.com*, deixa la direcció del diari i Ramon Carranza, que n'havia estat un dels propietaris, també se n'ha desvinculat. El nou propietari és Joan Puig Cordon, un exdiputat d'ERC a Madrid que ha optat per canviar el disseny i el plantejament del *Directe.cat*. L'historiador Oriol Junqueras és qui s'encarregarà de dirigir el projecte i per fer-ho hi arriba amb una jove periodista de confiança que engruixirà la pobre plantilla del diari: dos redactors novells que treballen a mitja jornada. Per entendre el possible viratge del

nou diari digital cal tenir en compte que si bé Ramon Carranza era més aviat partidari del corrent d'Uriel Bertran (Esquerra Independentista), Joan Puig Cordon s'ha declarat públicament, al seu bloc personal, a favor de Joan Puigercós.

Tot i això l'empresari Ramon Carranza no està disposat a renunciar en l'intent d'influenciar els lectors de premsa digital i, si bé no es va poder imposar al *Directe.cat*, ha posat en marxa un nou espai on podrà fer-ho sense problemes, el diari digital *Cronica.cat*, del qual n'és propietari. *Cronica.cat*, que durà el subtítol de *La informació imprescindible*, encara no s'ha presentat públicament. Tot i això, potser per una errada informàtica i com a mínim durant unes hores, la portada del diari ha estat accessible a través d'internet. El director d'aquest nou projecte, com en el cas del

Directe.cat, tampoc no és periodista. Es tracta de Dani Casanovas, exsecretari d'Imatge i Comunicació de les joventuts d'Esquerra (JERC) i reconegut partidari del bàndol d'Uriel Bertran, amb qui havia treballat conjuntament quan era a les JERC.

"Volem fer una aposta per la informació objectiva i de qualitat, parlant de país sense complexes", diu l'editorial del nou diari digital en l'òrbita d'Esquerra. El que està clar és que ara caldrà veure què entenen els responsables del *Cronica.cat* de conceptes com objectivitat, qualitat i complexes. D'una altra banda, però, també caldrà veure què és capaç de fer Oriol Junqueras al capdavant del *Directe.cat*, un projecte que no ha aconseguit prou lectors com per fer-se un lloc digne entre els mitjans de comunicació digitals en català.

El 'The Guardian' es posiciona contra la pel·li de Woody Allen

Àngelo Pineda

L'anunci fet per l'empresari i cap de Mediapro Jaume Roures, que la pel·lícula de Woody Allen *Vicky Cristina Barcelona*, rodada a la ciutat aquest estiu, es projectaria a Catalunya només en català o en la versió original anglesa subtitulada, ha aixecat polèmica entre els grups de comunicació conservadors de l'Estat espanyol. Una polèmica que és el preludi d'una nova creuada popular encapçalada, en aquest cas, pel president del PP a Catalunya, Daniel Sirera. I és que Sirera ja ha demanat que es distribueixin les corresponents còpies en castellà per tal de garantir els drets suposadament vulnerats dels parlants d'aquest idioma. Res

de nou en uns fets que es repeteixen sempre que apareix qualsevol notícia relacionada amb la promoció del català.

Potser allò curiós d'aquest cas és que ha tingut un mínim ressò internacional. El 9 d'abril el diari britànic *The Guardian*, proper al laborisme, publicava una notícia signada per Graham Keeley que duia el títol d'*Spanish language row over Allen film*. L'autor de la notícia relatava els fets des d'una òptica sensiblement hostil a la projecció en català i pròxima a la de diaris espanyols com *El Mundo* o *La Razón*. Graham Keeley s'expressava en aquests termes sobre la decisió de Mediapro i de Jaume Roures, qui és qualificat, sorprenentment, de nacionalista català: "[...] la pel·lícula no serà exhibida en espanyol

malgrat el fet que és la llengua materna de dues de les seves estrelles, Penélope Cruz i Bardem". Amb això se suposa que n'hi ha prou per emetre-la en aquesta llengua, ignorant que al film també hi participen actors catalans. Ignorant també que el català és la llengua materna de bastants catalans i catalanes, futures espectadores d'aquestes projeccions.

A la notícia s'hi barreja la "llei lingüística" que "castiga les companyies que no exhibeixen rètols en català" i les subvencions de pel·lícules, com els "15.000 euros atorgats a una productora de porno suau per tres films eròtics en què es promourà la llengua catalana". També s'apunta l'escassa assistència de públic a les pel·lícules subvencionades per a sentenciar final-

ment: "Vicky explica la història d'una turista que va a Espanya".

El pitjor de l'assumpte és que la notícia del *The Guardian* ignora el fet que la immensa majoria de pel·lícules que es projecten a les sales de cinema de Barcelona, i de tot el Principat, són només en castellà. També, és clar, s'ignora que el català carrega amb una història de submissió que influeix clarament a la producció cultural i audiovisual del país, la qual cosa ja justificaria mesures de compensació sense haver d'arribar a atribuir-les al fet que Catalunya és una "regió fortament nacionalista [...]" que es mira com aliena a Espanya. I és que les agències estatals i els grans rotatius de Madrid no són l'única font d'informació sobre el que passa a Catalunya ni la millor.

Freqüències lliures i populars [ràdio i televisió]

Ràdio Bronka - 104.5 FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45 FM (Bcn Sud i Hospitalet), Ràdio Contrabanda - 91.4 FM (Barcelona), Ràdio Línea - IV 103.9 FM (Barcelona), Ràdio Pica - 96.6 FM (Barcelona), Ràdio Trama - 91.41 FM (Sabadell), Ràdio Kaos - 90.1 FM (Terrassa), Ràdio Korneta - 90.6 FM (Berguedà), Ràdio 90 - 101.4 FM (Olot), Ràdio Klara - 104.4 FM (València), Ràdio Malva - 105.0 FM (València), Ràdio Aktiva - 107.6 FM (Alcoy), Ràdio Mistelera - 100.8 FM (Dènia-La Xara), La Tele - 52 UHF (okupemlesones.org)

L'EIXIDA
informació crítica
andreuca

http://stapinfo.bloc.cat
santandreu.informa@gmail.com

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics i solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

ECOLOGISTES
Catalunya
en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Catalunya
No pagarem la seva 'crisi'

Núm. 96 Abril '08
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

ger

entitat cultural i esportiva

Tlf. 93 896 1200
ger@entitatger.cat
www.entitatger.cat
Ribes (Garraf)

Actes del 2on aniversari

La **Directa** a la Jornada de Mitjans Lliures de 9 Barris - La Cultura va de festa

Dissabte 26 d'abril. De 17.30 a 20.30. Parc de la Guineueta. Barcelona

Espai Audiovisual:
- Videomaton Coet, tota la tarda
- Projectió Emisió Pilot Coet TV
- Taller de Podcast - Radio Resaka
- Projectcions de Asamblea Disolvente-Viscera

Espai Obert:
18h. Presentació del llibre "La indirecta. Una entrevista a l'esquerra" coordinat per Sergi Picazo, periodista del setmanari. Entrevista interactiva en directe a Manuel Delgado, professor d'antropologia. (Aquesta entrevista sortirà publicada a la Directa. Us animem a participar).
19h Presentació de la revista Viscera i la Asamblea Disolvente.
20h Lectura de poemes a càrrec de Leo Miller.Radio Bronka.

A més a més, Espai Taller: de 17.30 a 20.30h. Veganxs sin fronteres presenta: deliciós taller de menjar vegà; Espai Cibernètic i Espai Info.

a més a més

19 i 20 d'abril.
Parada de la **Directa** a la Fira de la Terra.
Parc de la Ciutadella. Barcelona.

23 d'abril.
Parades de la **Directa** a la Diada de Sant Jordi.

25 d'abril.
18.30. Universitat Pompeu Fabra. Barcelona.
Taula Rodona. (Més informació al proper número).

2 ANYS de **directa**

Divendres 18 d'abril
La Farinera del Clot
22h. | 5 euros

Pirat's Sound Sistema
•{ Ragga }•{ Sants }•

MARAINA
•{ Rumba }•{ Tàrrrega }•

Pd El Capità
•{ Rumba - Salsa }•{ Poblenou }•

Gran Via, 837
<M> L1 Glòries
BUS {8 dies}
7 56 60 62 92
NITBUS N2

www.getmanaridirecta.info

El setmanari dels moviments socials

directa@setmanaridirecta.info

90 setmanes DE PREMSA LLIURE

18:30h. Universitat Pompeu Fabra
(Auditori de l'edifici 'Rambla')
Rambles, 30-32
(Entrada per la plaça Joaquim Xirau)
Divendres 25 d'abril

TAULA RODONA:
'El periodisme crític, avui'

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE:
'La Indirecta. Una entrevista a l'esquerra'

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) HORTA - GUINARDÓ El Tinter La Plana, 10 Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 CLOT La Farinera Gran Via, 837 CSO La Revoltosa Rogent, 82 SANT ANDREU Patapalo Rubén Dario, 25 Bar La Lira Coroleu, 14 Bar La Lluna Ramón Batlle, 17 Andy Blue Can Fabra Trèvol Portugal, 2-4 Baixos Quiosc Comerç Plaça Comerç Quiosc Rambla Fabra i Puig, 10 Quiosc 11 de Setembre Onze de Setembre	NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Casal de Joves de Prosperitat Joaquim Valls 82 Casal de Joves Guineueta Pl. ca n'Ensenya 4 Quiosc Joaquim Valls amb Vinyars Quiosc Plaça Lluchmajor CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Valldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació BERGA La Banda Mercat Municipal CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12	CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103 ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat Feliu Munné, 18 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La Resistència Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 Quiosc Discom Alfred Perenya, 64 Quiosc Gallardo Freixa Rambla Ferran s/n La Vella Escola Clot de les Monges, 1 MATARÓ Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Moes Joc de la pilota, 9 Els Carlins Sabateria, 3-5	MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 OLOT Llibreria Dòria Sant Tomàs, 6 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLL Bar l'Obrador c. Estació, 3 SANTA COLOMA DE GRAMENET La Krida Sicília 97 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià Av. Maria Girona 2 SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 Ateneu Sanfeliuenc Vidal i Ribas, 23 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDES La Fornal Sant Julià, 20
--	---	--	---

Què es cou

Alternatives d'higiene femenina

CADA VEGADA PODEM UTILITZAR MÉS ARTICLES REUTILITZABLES I SENSE RISCOS PER LA SALUT DURANT LA MENSTRUACIÓ

✉ Gemma García

/campanyes@setmanaridirecta.info/

La intenció dels productes d'higiene femenina és aconseguir fer imperceptible la menstruació mitjançant l'estalvi de temps, de dedicació i de percepcions sensorials. Actualment, els productes que tenen més presència als diversos establiments són els d'un sol ús –ja siguin tampons, compreses o *salvaslips*–, que contenen materials no biodegradables i elaborats amb tractaments que poden afectar el nostre organisme. Tot i aquesta oferta específicament dominant, ja fa uns anys que a casa nostra es comercialitzen alternatives reutilitzables, biodegradables i sense químics. Copes menstruals, esponges marines i compreses i *salvaslips* de roba.

Una dona pot arribar a utilitzar 17.000 compreses, tampons i 'salvaslips' durant la seva vida

La menstruació –que prové de la paraula *menstruo*, d'origen llatí, a *mensis*, que vol dir mes–, popularment es coneix amb el nom de regla o període, tot i que trobem un ampli ventall de designacions a causa de la seva aparició cíclica. Forma part de la vida sexual de la dona i és el final d'un cicle menstrual i l'inici del següent. Aquests quatre o set dies al mes –i durant prop de quaranta anys– les dones utilitzen diversos articles d'higiene femenina. S'ha calculat que durant aquesta etapa la dona pot arribar a utilitzar 17.000 compreses, tampons i *salvaslips*. Aquesta xifra evidencia que, durant la menstruació, la higiene és un aspecte important de la salut femenina, un negoci per a la indústria i el motor de producció de grans quantitats de residus.

► Societats de tampons

Els antics egipcis van inventar els primers tampons d'un sol ús fets amb papir suavitat. Els grecs ho van fer amb herbes enrotllades al voltant d'un trosset de fusta, tal com va descriure el metge Hipòcrates fa 25 segles. Les dones romanes utilitzaven llana i les japoneses paper. A Indonèsia, fibres vegetals i a l'Àfrica Equatorial, rotllos d'herbes. També es van utilitzar altres materials per als primers tampons: les esponges i, més tard, el cotó.

Albert García

Copes menstruals existents al mercat

El tampó modern que coneixem va aparèixer als Estats Units al voltant de 1930 i, curiosament, el Doctor Earle Hass es va inspirar en l'esponja marina per a la seva elaboració. Més tard va registrar la marca Tampax pel seu producte, que va ser venuda a Gertrude Tendrich, una immigrant alemanya que va començar a fabricar els primers Tampax a casa seva, amb una màquina de cosir i una compresora de cotó. A causa del puritanisme religiós del moment va costar estendre'n l'ús. Fins i tot hi havia grups religiosos que s'hi oposaven perquè deien que el dispositiu fomentaria la masturbació. De fet, a l'Estat espanyol els Tampax no van arribar fins als anys vuitanta, ja que durant el franquisme no es podia fer publicitat del producte.

► Varietat de reutilitzables

Actualment la producció d'articles d'higiene general i femenina a l'Estat espanyol es concentra en la multinacional Arbora & Ausonia –que fabrica el 88 per cent dels bolquers per a infants, el 83 per cent de compreses i el 50 per cent de *salvaslips*. Darrere d'aquesta multinacional hi ha marques molt conegudes –com Dodot, Evax o Tampax– i és propietat, a parts iguals, d'Agrolimen i Procter & Gamble. És a dir, empreses del sector de l'alimentació, la restauració, la perfumeria, la cosmètica, la neteja, la farmàcia, els electrodomèstics i l'alimentació animal. Més enllà d'aquesta concentració productiva, cada vegada s'estan començant a conèixer i a estendre

més els articles d'higiene reutilitzables, alguns dels quals ja estaven inventats –i que ara han evolucionat– i d'altres de nous. En qualsevol cas, aquests altres articles no tenen un impacte ambiental significatiu i d'alguna manera faciliten una relació més directa i un major coneixement dels processos del nostre cos. Les compreses de roba que encara es comercialitzen acostumen a ser

Els productes reutilitzables no tenen un impacte ambiental significatiu

de cotó, de canem o d'una barreja de tots dos, però també n'hi ha de cotó ecològic i de cotó cru que no ha estat desgruat ni blanquejat. El procés de blanqueig s'aplica en la fabricació de compreses d'un sol ús i és tòxic quan es fa amb clor. Però l'alarma tòxica no va esclatar fins als anys 70, quan es va detectar una correlació entre l'alta absorció dels tampons i el Síndrome de Xoc Tòxic (SXT). Arrel d'aquesta malaltia, el sap (superabsorbent polymer), que era el material sintètic que aconseguia aquesta capacitat d'absorció, es va deixar d'utilitzar. De totes maneres, els tampons súper ab-

sorbents impliquen un risc més elevat, ja que s'adhereixen a la paret vaginal i, per tant, danyen la superfície quan es retiren.

La copa menstrual és una alternativa als tampons que comença a ser coneguda a casa nostra, tot i que en d'altres països ja es ven des dels anys 30. Ens permet conèixer com és la nostra menstruació i quina quantitat de sang perdem durant el període. A part d'aquesta vivència que ens fa més conscients del nostre cos, la copa menstrual no és porosa, ni absorbent o fibrosa i, per tant, no esgarrapa les parets vaginals ni desestabilitza la capacitat natural de generació de fluxos. Està feta de làtex natural, de cautxú natural o de silicona, uns materials que s'obtenen sense generar l'impacte ambiental i social del cotó –que és el cultiu que utilitza més pesticides i, per tant, una alta font de contaminació– o de la cel·lulosa (absorbent per bolquers i compreses) –que prové de la fusta i, sovint, implica explotació forestal i perills per la salut de les plantes de producció. Alhora, la naturalesa dels materials de la copa menstrual pot ajudar a prevenir proble-

mes causats per l'ús de compreses, com la candidiasi –produïda per l'ambient càlid i humit que crea la compresa– i la cistitis.

Si temps enrere diverses societats ja utilitzaven tampons de materials diversos, les esponges marines també han estat un recurs específic de les societats costaneres. A diferència dels tampons de cotó, les esponges marines que es recullen del fons oceànic de diversos indrets del món no es tracten amb cap producte químic i simplement s'han d'esbandir i tornar a col·locar quan estan saturades.

La indústria de la higiene femenina s'orienta a publicitar productes "còmodes" i que no requereixin temps. I ho fan amb la intenció d'aconseguir que ni ens adonem que tenim la menstruació, que ni la sentim ni l'olorem ni haguem de tenir-hi contacte. Aconseguir-ho requereix una sèrie de processos i implica un conjunt de característiques que no són ecològiques ni cent per cent saludables. Tot i que les alternatives no són tan visibles, existeixen i ja són accessibles al nostre país. ☺

Per contactar:

COPES MENSTRUALS

www.mooncup.co.uk • www.thekeeper.com

www.divacup.com

TAMPONS D'ESPONGES MARINES

www.seapearls.co.uk

L'Empordà lluita pel tren

Isaac Vilalta
/campanyes@setmanaridirecta.info/

El maig passat un grup de gent de l'Empordà va iniciar un trajecte per evitar els canvis que volen aplicar el Ministeri de Foment i l'Ajuntament de Figueres al pas del tren per la ciutat. La resposta popular als canvis que busca l'administració responen, principalment, a la intenció de modificar les infraestructures ferroviàries i al trasllat de l'estació de tren de Figueres a Vilafant per crear una nova estació aprofitant el pas del TGV.

Defensem el Tren ha recollit prop de 6.000 signatures per demanar una consulta popular sobre el tren

Des de llavors, la Plataforma Cívica Defensem el Tren de l'Empordà ha emprat accions que han desembocat en un diàleg amb l'Ajuntament de Figueres i que,

Recollida de signatures per evitar el tancament de l'estació de Figueres

Miquel Sanchez

de moment, deixa dues postures que de mica en mica s'acosten. Defensem el Tren va recollir prop de 6.000 signatures per aconseguir una consulta popular i va demanar al consistori empordanès que es posicionés sobre aquesta decisió en un ple. Durant els últims dies l'Ajuntament ha redefinit la seva opinió i ha optat per un projecte que inclogui dues estacions de tren. S'aposta per la nova estació de Vilafant,

però també es manté l'antiga estació al centre de la ciutat, tal com demana la plataforma ciutadana. A més, aquesta estació tindrà les vies soterrades.

La plataforma en defensa del tren a l'Empordà s'oposa al desviament del trens convencionals cap a la línia d'alta velocitat en benefici exclusiu de l'empresa concessionària perquè "no respon als interessos de la immensa majoria de ciutadans, sinó a les

pretensions d'algunes grans empreses forasteres. No ho podem acceptar". També denuncia les maniobres d'especulació urbanis-

tica "tant les relacionades amb el trasllat de l'antiga estació, com les relacionades amb la nova estació i amb els seus accessos. Només podrem garantir l'accés de tothom a un habitatge digne si frenem l'especulació".

La plataforma s'oposa al desviament del trens convencionals cap a la línia d'alta velocitat

Defensem el Tren manté la reivindicació d'una consulta popular per demanar, a més, la conservació de la línia de Portbou, un servei de rodalies amb garanties a les comarques gironines, l'aturada de la pèrdua de llocs de treball a Renfe i la fi de les agressions al territori. ☎

Per contactar:

**PLATAFORMA CÍVICA
DEFENSEM EL TREN DE L'EMPORDÀ**
<http://defensemeltren.bloc.cat/>

L'Alt Camp en marxa per defensar el territori

MOBILITZACIONS PER ATURAR EL PROJECTE D'UNA PLATAFORMA LOGÍSTICA DE MÉS DE 500 HECTÀREES

Directa Valls
/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'estiu passat va sortir a la llum pública un document on la Confederació Empresarial de la Província de Tarragona (CEPTA) reclamava a les autoritats públiques la construcció d'un gran centre logístic de 575 hectàrees entre els termes de Valls, el Pla de Santa Maria i Alió, al terreny que ocupa la Partida de Baiona. Aquest projecte, anomenat Plataforma Logística, inclou un aeroport de mercaderies que triplica la superfície del CIM Penedès. La posada en marxa d'aquest projecte suposaria un canvi radical de model de comarca i afectaria irreversiblement tant la qualitat de vida dels habitants de l'Alt Camp com el territori i el medi ambient de la zona.

Aquests darrers mesos la proposta de la CEPTA ha anat prenent cos i el Pla Territorial del Camp de Tarragona ha declarat

com a sòl reservat d'interès estratègic una superfície de terrenys que coincideix amb la que proposava la CEPTA. A més, hi ha altres projectes lligats a la Plata-

A la Partida de Baiona hi trobem diferents punts d'interès, com les cabanes de pedra seca o el camp d'aviació republicà

forma Logística, com l'autovia que amenaça la Vall del Riu Francolí, una via que és imprescindible per transportar les mercade-

ries emmagatzemades a l'Alt Camp cap i que van destinades a l'Estat espanyol.

Aquest projecte encara es troba en fase embrionària i és per això que l'AJV-Cajei, juntament amb la Plataforma Alt Camp en perill, veu la necessitat de mobilitzar-s'hi en contra. Aquests col·lectius han decidit organitzar una caminada en defensa del territori. Serà una excursió lúdica i reivindicativa que recorrerà els terrenys afectats per aquests projectes, tot destacant els valors patrimonials, ecològics i rurals d'aquest territori.

► **Planificació de la marxa**

La Plaça del Blat serà el punt d'inici de la marxa. Durant la primera etapa del trajecte —que comença a les nou del matí— la intenció és denunciar la progressiva degradació i l'especulació que està patint el Barri Antic, defensar un model de ciutat compacta i un barri viu i actiu. Tan bon punt la marxa surti del nucli de població, entrarà a

Ruanes, una altra zona amenaçada per l'especulació i que aquests col·lectius consideren un exemple perfecte per denunciar el model de ciutat expansiva i depredadora del territori. Des de Ruanes, la marxa continuarà fins entrar a la Partida de Baiona, la principal zona afectada per la destrucció del territori. En aquest camí hi trobem diferents punts d'interès: el camp d'aviació de l'exèrcit republicà durant la Guerra Civil —que encara conserva un refugi que podria ser condicionat—, les cabanes de pedra seca —considerades unes construccions tradicionals d'alt interès patrimonial—,

el paisatge tradicional de l'Alt Camp —camps d'oliveres, garrofers i ametllers són el paisatge tradicional de la comarca— i la principal activitat dels pagesos, els autèntics gestors del territori.

Quan la marxa arribi al Pla es dirigirà a una plaça amb un espai condicionat per dinar, on hi haurà un acte informatiu sobre la Plataforma Logística i intervencions de les diferents entitats. Pel que fa al dinar, hi ha servei de barra, però cadascú s'ha de portar el seu entrepà o carmanyola. Després hi haurà activitats de caire popular i la festa acabarà amb un concert de música tradicional. ☎

Per contactar:

aj_valls@laturba.cat
<http://www.ajvalls.blogspot.com/>
El punt de trobada serà el Casal Popular La Turba, c. Nou, 12. 43800 Valls.

19 i 20 d'abril
Passeig Lluís Companys i Parc de la Ciutadella
13^{ena} Fira per la Terra

SOLIDARITAT · ARTESANIA · CONSUM SOLIDARI · PRODUCTES ECOLÒGICS ·
TERÀPIES NO CONVENCIONALS · CREIXEMENT PERSONAL ·
EDUCACIÓ ECOLÒGICA · SALUT · ECOLOGIA · COMPOSTATGE · ESPECTACLES

www.diadelaterra.org

SUM LO QUE SEMBREM earth day

Logos: Fira de la Terra, Ajuntament de Barcelona, Diputació de Barcelona, Generalitat de Catalunya, C.A.T.

SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL DE LA COMPETÈNCIA CONTRA ELS INTERMEDIARIS

El tribunal multa cinc agències de Lleida per posar traves i impedir la competència

QUOTIDIANITATS DE MONOPOLI CULTURAL A LES COMARQUES DE PONENT

60.000 euros és el total que hauran de pagar cinc agències de representació artística de les comarques de Lleida. Una resolució del 3 d'abril del Tribunal Català de Defensa de la Competència acusa aquests intermediaris d'impedir amb actuacions de monopoli l'entrada d'altres agents al mateix territori. Alhora, també els imputa una pràctica il·legal de repartiment del mercat geogràfic.

Estel B. Serra
cultura@setmanaridirecta.info/

El conflicte va començar el 2004 amb una denúncia per l'exclusivitat que tenien aquestes cinc empreses per distribuir vuit orquestres gironines arreu dels municipis lleidatans. Fins ara, el procés judicial ha estat marcat per entrades i sortides de diverses agències, declaracions contradictòries i expedients incomplets. Companyies, intermediaris i municipis reconeixen que els fets són una pràctica quotidiana, un vici que arrossega el sector cultural i sobretot la programació de les festes majors. Un joc brut que és conegut per tots els actors que hi intervenen.

Cronologia i curiositats: el paper d'ARC en el procés

Tot va començar el 13 de desembre de 2004, quan l'Associació Professional de Representants, Promotors i Màners de Catalunya (ARC) va presentar una denúncia contra: Espectacles La Traca, AS Produccions Artístiques, Joan Boada Representacions Musicals, Subirós Representacions Artístiques i J. Mora Ribes. Segons l'ARC el motiu era "l'existència d'acords per bloquejar el mercat de la contractació de les orquestres de Girona més sol·licitades a la província de Lleida". Les cinc agències, en canvi, van al·legar que tot plegat era el resultat d'una baralla entre determinats individus per motius personals.

A partir d'aquí va començar un llarg procés judicial a través de la Direcció General de Defensa de la Competència (DGDC). L'abril de 2005 aquest òrgan va iniciar un període d'informació reservada i va requerir informació a diversos representants artístics, orquestres i ajuntaments.

Malauradament, tal com remarca la resolució del Tribunal, molts dels informes no van arribar. I els que es van poder obtenir estaven carregats d'informació distorsionada i suposats errors.

El 24 de maig de 2005, a Girona, es van reunir els responsables de l'ARC i els denunciats per resoldre les disputes. Segons el representant del Sindicat de Músics, que també hi era present, a la reunió es va arribar a un acord entre l'ARC i els denunciats segons el qual cedirien les orquestres de Girona a tots els associats de l'ARC a canvi d'una comissió. També destaca que no es va signar cap document perquè a la mateixa reunió es va assenyalar la possible il·legalitat del tracte.

Sis mesos després, l'ARC va presentar un escrit a la DGDC en què renunciava a continuar com a part interessada en l'expedient i, al cap de deu dies, va sol·licitar l'arxiu de les actuacions denunciades. La DGDC, però, va considerar que el cas era d'interès públic i va continuar el procés. Ja a l'agost de 2007 dues promotors artístiques, Ara-Cat SL i Tassat SL, van presentar escrits al Tribunal exigint la seva entrada a l'expedient com a empreses perjudicades per l'actuació de les cinc agències acusades.

Finalment, a la resolució en ferm del 3 d'abril de 2008, el Tribunal assenyalava que queda demostrat que els cinc intermediaris controlen la contractació d'unes orquestres determinades. Quan els ajuntaments volen contractar les seves actuacions han de passar obligatòriament per la gimcana d'aquests intermediaris, tot exclouent la resta i fins i tot la contractació directa amb el grup.

Números que no fallen i coacció cultural

La resolució del Tribunal és clara i amb els números per davant. Dels 434 contractes signats entre el 2001 i el 2005 corresponents a les vuit orquestres seleccionades, en 411 hi ha intervingut algun dels representants artístics imputats. Alhora, en tres de les orquestres —Montgrins, Gironina i Marina— la totalitat dels concerts han estat intermediats per les cinc empreses, mentre que a la resta —Blanes, Principal de la Bisbal,

Maravella, Selvatana, Costa Brava— els representants han gestionat i cobrat entre el 85 i el 96 per cent dels contractes.

Un dels fets més preocupants de l'informe és la comprovació, a través de diferents testimonis, de la coacció que exerceixen aquestes empreses sobre les companyies. Segons el representant del Sindicat de Músics "aquest acord fa molt temps que funciona i es considera una conducta normal, amb la qual algunes orquestres se senten còmodes i que accepten per mantenir les actuacions a la província de Lleida, ja que creuen que si no podrien sortir-ne malparades". El testimoni de l'agència Ciberespectacles afegeix: "Les empreses denuncian —especialment La Traca i Subirós— coaccionen les orquestres perquè només treballin amb elles i amb la prohibició expressa de treballar per altres representants ni per l'ajuntament que les vulgui contractar directament".

Durant el mateix procés s'han demostrat altres exemples d'aquesta pressió. L'orquestra Blanes va reconèixer durant les declaracions l'existència d'un acord tàcit d'exclusivitat. Posteriorment, va desmentir-ho en un document aportat per l'empresa AS en el tràmit d'al·legacions. L'orquestra Costa Brava també va matisar el que havia dit en un primer moment a través d'una nota aportada per La Traca.

Anecdotalari del monopoli cultural

La investigació del cas recull multitud d'exemples pràctics i quotidians de monopoli cultural que han patit els municipis del sud de la província de Lleida. Alhora, també demostra la implicació o les "orelles sordes" de les institucions.

A Artesa de Segre el 2003 l'ajuntament va intentar contractar l'orquestra Marina mitjançant una agència comarcal, Màster Promocions Artístiques. Des de l'agència li van dir que no era possible. Llavors ho va intentar contactant directament amb la companyia. Tampoc. Finalment, però, ho va obtenir a través de la promotora de Subirós. El 2004 van voler canviar el repertori i contractar l'orquestra Gironina a través de Màster. De nou, impossible. Finalment van poder venir a través de Subirós.

A Sudanel·l l'Ajuntament afirma que el seu representant habitual és La Traca, que no ha tingut problemes i que fa dècades que contracten l'orquestra Maravella per actuar a la Festa Major. L'orquestra confirma que fa 40 anys que hi treballen. Gestionen les actuacions ells mateixos amb l'Ajuntament, que els fa passar necessàriament per l'agència La Traca.

A Gelmés, en resposta a la sol·licitud d'informació per part del tribunal, el consistori afirma que no pot informar sobre els anys anteriors a causa de les obres de remodelació de les oficines municipals. L'expedient que ha aconseguit documentar-ho assenyalava que, entre el 2001 i el 2005, es van celebrar dotze concerts amb cinc de les orquestres seleccionades, tots ells a través de l'agència Subirós.

Pim-Pam-Pum**“Ara no som ciutadans, sinó súbdits”**

Bernat Muniesa
PRESIDENT D'UNITAT
CÍVICA PER LA REPÚBLICA

Bernat Muniesa és doctor en Història i llicenciat en Sociologia. Catedràtic d'Història Contemporània de la Universitat de Barcelona, és president d'Unitat Cívica per la República, la coordinadora d'entitats que aquest 14 d'abril ha tornat a commemorar la proclamació de la Segona República espanyola l'any 1931.

✉ **Roger Palà**
/cultura@setmanaridirecta.info/

77 anys de la Segona República espanyola... Què hauria de passar perquè fos possible una tercera?

Doncs la generalització de l'existència d'una consciència política fonamentada en el dret de ciutadania. Ara no som ciutadans, sinó súbdits. El factor pedagògic aquí és fonamental.

Darrerament es parla molt de memòria històrica. Podem dir

que s'està recuperant amb prou èmfasi?

No. De fet, aquesta recuperació està controlada pel poder polític. Es tracta d'una recuperació més arqueològica que no pas històrica.

Avui dia el republicanisme és un sentiment viu a Catalunya?

Només en sectors socials molt reduïts, però un fet positiu és que la joventut actual sí que sembla receptiva al republicanisme. Però atenció: no de qualsevol republicanisme. Per altra banda hi ha el fenomen de la immigració...

Una incògnita, encara que una part sembla que es troba en procés d'integració a les nostres realitats.

La república espanyola va ser prou sensible a les realitats nacionals? Com hauria d'encarar aquesta qüestió una hipotètica Tercera República?

És el tema del federalisme. Volem una República, però –repeteix– no qualsevol

república. Volem una República democràtica, social i federal.

Els darrers temps hem vist com es posava en qüestió la figura del rei espanyol, però curiosament, en alguns casos, ho ha fet la dreta més reaccionària... Com es valora això des del republicanisme d'esquerres?

A la dreta més reaccionària –i aquí hi incloc la COPE, l'Aguirre, La Razón o El Mundo– tampoc li agrada una monarquia constitucional que, cal recordar-ho, és democràticament molt precària: aquesta monarquia legítima el genocidi franquista i situa al rei per damunt de la pròpia Constitució. És una Constitució ambigua. Per això el 1981 el general Milans del Bosch, a València, va fer el cop d'estat en nom de la Constitució... Ara l'extrema dreta demana un cert republicanisme: el de Pinochet a Xile és el seu model.

Albert Garcia

La memòria fa pessigolles

AUTOBIOGRAFIA D'UN DELS NINOTAIRES MÉS VETERANS I PROLÍFICS DE CATALUNYA

✉ **Jordi Borràs**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El dibuix a Catalunya ha estat, en tot el segle passat, una de les formes de comunicació més populars. I qui millor per explicar-ho que una eminència del ram que acaba de celebrar els 94 anys: Joaquim Muntanola. Tot just ara s'acaba de publicar *La memòria fa pessigolles* (Angle, 2008), una autobiografia d'aquest prolífic dibuixant que repassa bona part de la història del segle XX de manera personal, entretinguda i amb d'humor, plena d'anècdotes de l'autor i la seva experiència professional.

Nascut al 1914, Muntanola començà a publicar durant els anys trenta a revistes i periòdics com *El Be Negre*, *Papitu*, *Xut!* i *TBO*. Fins i tot va publicar una vinyeta diària durant 22 anys al diari *La Vanguardia*, sense abandonar altres publi-

cacions com *El Mundo Deportivo* o *El Correo Catalán* entre moltes d'altres. Tampoc s'està d'escriure teatre, la seva altra gran passió.

Avui en dia encara il·lustra en el recent aparegut *El Web Negre*, hereva a la xarxa del referent de la premsa satírica dels anys 30, *El Be Negre*, i la seva seqüela apareguda a finals dels setanta, *El Be Negre amb Potes Rosses*. Muntanola és, sens dubte, un dels autors més prolífics de la història del dibuix a Catalunya, amb un volum de feina impressionant, comparable fins i tot al mestre Opisso, contemporani seu i que ja fa vora quaranta anys que és mort.

Punxar sense fer sang

L'humor de Muntanola és un humor *light*, cosa que sempre ha caracteritzat la seva obra. Ell diu que “es tracta d'un humor que fa pessigolles, que punxa amb ironia

sense fer sang”. Potser per això aquest ninotaire ha sobreviscut i s'ha mantingut fidel a la seva obra tot i passar per dues dictadures i una guerra. Sempre s'ha caracteritzat per un estil molt sintètic i popular, fent originals amb els materials que tenia a l'abast: tinta, llapis de colors, retoladors... Tot plegat un exemple de feina ben feta, entenedora i senzilla.

Si voleu conèixer amb més profunditat l'obra de l'artista no us deixeu perdre l'exposició *Muntanola, l'art de viure, l'art de riure*, al Centre d'estudis de l'Esport Melcior Colet, situat al carrer Buenos Aires 56-58. La mostra compta amb una pila de dibuixos i una quarantena d'originals. L'exposició, comissariada per Jaume Capdevila (*Kap*), un dels dibuixants que segueix el ritme del mestre Muntanola, la podreu visitar fins el 5 de maig.

L'escola i el rastre de Pepe Otal

HOMENATGE AL TITELLAIRE POLIFACÈTIC I AGOSARAT DEL RAVAL

✉ **Estel B.Serra**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Actes de titellaires i poetes on Pepe Otal continua present. La Universitat Autònoma de Barcelona acollirà el 17 d'abril al migdia un acte d'homenatge al reconegut titellaire amb escola i taller al barri del Raval.

Una trobada de luxe

Pepe Otal, al marge de ser conegut com a titellaire, també va desenvolupar molts treballs en l'àmbit de la pintura i l'escultura. L'artista polifacètic va compaginar en tot moment la tradició de la tècnica tradicional dels titelles de fil amb nous llenguatges i espectacles oberts a tot tipus de públic. Això sí, històries polèmiques, sinceres i atrevides.

No és d'estranyar, doncs, que en l'homenatge que es farà en el seu record hi intervinguin diverses persones que segueixen aquest mateix fil. Enric Casasses (poeta, rapsode i traductor), Núria Martínez (escriptora catalana) i Carles Canyelles (conegut titellaire que va transitar –abans de fer el seu propi camí– pel taller d'en Pepe). També acompanyaran l'acte en Joan Vinuesa (pintor, poeta i cantautor), Pep Gómez (papiroflexista) i Núria Mestres (titellaire i ombrista).

La memòria d'en Pepe

Pepe Otal va morir l'estiu de 2007 a Sardenya durant un festival i després de la funció de l'espectacle *La Divina Comèdia*, que duia a terme amb el seu amic Pep Gómez. Amb aquesta actuació

tancava un llarg recorregut de produccions autèntiques com *El circo loco*, *Cuento de madera* i *Don Giovanni Post Mortem*, una autòpsia en directe del personatge de Mozart elaborada conjuntament amb un grup de cantants d'òpera. Tots aquests espectacles es van forjar, detall per detall, al Grup-Taller de Titelles de Barcelona, que des dels anys 70 va encapçalar el renaixement dels titelles ambulants al carrer. Va ser un acte artístic reivindicatiu, i més si tenim en compte que durant aquella època estava prohibida qualsevol representació a la via pública.

En Pepe no va oblidar mai aquest aspecte i va continuar, tot just fins l'any passat, fugint de qualsevol línia artística fàcil i, sobretot, comercial.

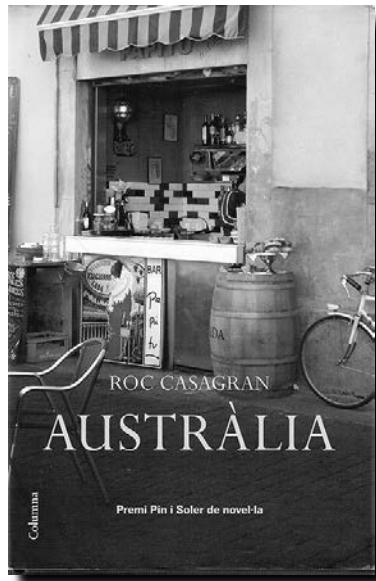
Publicitat

aula m èdia

www.aulamedia.org
Educació en Comunicació

La primera pedra

'AUSTRÀLIA'
ROC CASAGRAN
COLUMNNA, 2008

⇨ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

L'escriptor i poeta sabadellenc Roc Casagran debuta com a novel·lista de ficció amb una història protagonitzada per quatre personatges que, com el mateix autor, tenen nom de pedra: la Petra –militant del moviment okupa que fa hores precàries en un talk show televisiu nocturn–, l'Àgata –de professió poeta de l'underground–, en Còdol –actor gai verge i frustrat amb els pares més progress del planeta– i en Calamarsa –un jove taxista poc agraciad de vida avorrida. Els quatre personatges passen els seus dies sense gaires perspectives de futur en una ciutat mitjana –podria ser

Sabadell o no– i, després de conèixer-se de manera casual, coincideixen en un objectiu comú: un viatge cap a Austràlia que ha de transformar les seves vides.

La novel·la, guanyadora del premi Pin i Soler, s'arrisca a caminar per un territori prou verge. Casagran mostra les contradiccions i les esperances d'una generació de catalans que encara no s'ha vist reflectida en la lletra impresa, la dels joves que ara tenen entre vint i trenta anys. Una generació que s'enfronta al repte de dissentir en un context on el consens social fa que cada cop sigui més complicat sortir del ramat. Els protagonistes de la novel·la, que podríem entendre com una projecció de les dife-

rents inquietuds de l'autor, cerquen amb la seva actitud les escletxes de felicitat que el sistema –aparentment immutable i invencible– encara no té contres.

Casagran, que coneix de prop la realitat dels moviments socials –participa de la revista *Ordint la Trama*–, descriu aquestes realitats amb una prosa molt correcta, natural i gens efectista. *Austràlia* posa la primera pedra d'una crònica generacional que tot just ara es comença a forjar. I ho fa des d'una perspectiva gens condescendent, fins i tot un pèl àcida a l'hora de narrar les misèries d'uns personatges amb qui tot jove que rondi la trentena trobarà punts d'identificació.

L'agraïment a Dixebra

'I SALÚ YA DIXEBRA!' PERSIONES
L'AGUAÑAZ
DIVERSOS ESTILS I AUTORS

Dixebra és el gran referent de l'escena musical d'Astúries. El grup d'Avilés, fundat l'any 1987, ja duu més de dues dècades en actiu. Reben un més que merescut agraïment per la feina feta en forma de disc d'homenatge. La seva fusió d'ska i rock amb folk asturià ara és reinterpretada per grups amics en una àmplia gamma d'estils, des de la música d'arrel al hardcore, passant pel reggae, el rock, el punk i el hip-hop. Hi participen 21 formacions de l'escena alternativa: Desorden,

Desakato, Fe de Ratas, Escuela de Odio o Chalaneru Sound System, entre d'altres. A l'ofici musical dels Dixebra cal afegir-hi l'activisme de picar pedra i obrir via, fet que ha facilitat la progressió professional d'altres bandes de la zona que també han optat per l'asturià com a llengua d'expressió artística. La feina de Dixebra i de tants altres col·lectius musicals ha fet que avui dia aquesta llengua estigui molt viva en tota mena d'expressions culturals. BLANCA BALANYÀ

Oliva Trencada

'LA MÚSICA DE LA CALMA'
(FONA ARTISTS)
CANÇÓ-POP

Oliva Trencada és una espècie d'encreuament bastard entre Úc, Morrissey i Nick Drake, que té com a resultat un pop folkie de tall acústic. Sona d'ara, però és com si hagués estat concebut fa cent anys: les cançons parlen d'una Mallorca ancestral –ara perduda entre adossats i turisme de masses– i reivindiquen les coses senzilles com anar amb bicicleta o cantar mentre es treballa. El grup encapçalat per Pep Toni Ferrer s'afegeix a la nòmina de bandes de pop de les

Illes Balears que segueixen l'estela d'Antònia Font, en aquest cas amb un perfil molt més minimalista i menys galàctic que el grup de Joan Miquel Oliver. Una proposta de qualitat que també reivindica la figura de Biel Majoral i musica la poetessa mallorquina Maria Antònia Salvà a "Casa pagesa". Tot i que la formació només té dos anys de vida, ha editat aquest treball i un altre disc, *Sa bossa d'en Brossa*, que musica deu poemes de Joan Brossa. ROGER PALÀ

Dignificar la festa infantil

LA TRESCA I LA VERDESCA
HTTP://WWW.LATRESCA.COM
GÈNERE: ANIMACIÓ INFANTIL
DURADA: PROP D'UNA HORA

Quatre abelles formades en l'àmbit de l'educació. En Jordi López, en Claudi Llobet, en Toni López i en Carles Pérez integren la coneguda companyia d'animació infantil La Tresca i la Verdesca. Els seus espectacles sonen sobretot als carrers i a les places, amb gran varietat d'instruments musicals i una posta en escena divertida. Música en directe amb cançons de creació pròpia i adaptacions de ritmes tradicionals catalans i d'arreu del

món. El que els diferencia és, com assenyalen ells mateixos, "la dignificació de la festa dirigida a públic infantil i a joves". Fugint dels tòpics participatius i dels repertoris ja coneguts i poc originals, ens apropen a un espectacle intel·ligent i crític. Una actuació que utilitza la improvisació com element important dins la dinàmica de la història i on els principals protagonistes són la canalla participant. MARTA CAMPS

'Y poco después ahora'

EIDER RODRÍGUEZ
TARTTALO, 2007

Un exiliat de la Guerra Civil que viu amb la seva família a Biarritz, l'ombra solitària d'Idoia des de que el seu company va fugir, i la doble vida de la Susana (que viu entre el Harkaitz i la presó), són tan sols tres de les setze històries i múltiples vides que alberga aquest llibre de relats. Eider Rodríguez, sota una aparent successió de relats independents, destapa un cúmul de cicatrius que retraten particulars accidents d'amor i desamor, de desitjos i debilitats entrelaçats per un xoc de pèrdues i troballes. Però al bell mig de tots aquests remolins vitals també hi ha un abandó de la rutina i del temps que passa de llarg i desapareix. L'estil íntim i realista de Rodríguez convida a destapar les ferides per furgar en l'origen i aconseguir llegir tot allò que no s'explica però se sent. GEMMA GARCIA

RECOMANEM

18 D'ABRIL
2on ANIVERSARI
DE LA DIRECTA
 22h. La Farinera del Clot
 Gran Via 837. Barcelona

Concert amb:
 Pirat's Sound Sistema, Naraina
 i Pd. El Capità. 5 euros

25 d'abril a les 18:30h. a la
 Universitat Pompeu Fabra, Barcelo-
 na. Taula Rodona: El periodisme crí-
 tic, avui. Amb: Martxelo Otamendi,
 Xavier Giró i Jordi García. I presen-
 tació del llibre 'La indirecta. Una
 entrevista a l'esquerra'

ORGANITZA: DIRECTA

DISSABTE 26

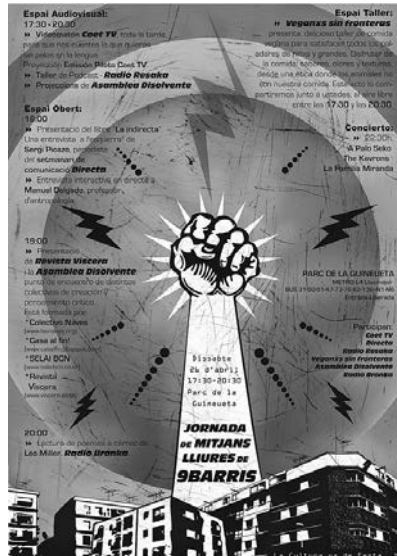
JORNADES DE MITJANS LLIURES DE NOU BARRIS

A partir de les 17:30h.
 Parc de la Guineueta, Barcelona.

Taller de *podcast* a càrrec de Ràdio Resaka; pro-
 jecció de l'emissió pilot de CoetTv; presentació
 del llibre *La indirecta. una entrevista a l'esquerra*
 i entrevista a l'antropòleg Manuel Delgado a càr-
 rec de la DIRECTA; presentació de la revista
Viscera; lectura de poemes a càrrec de Leo Miller
 de Ràdio Bronka i taller de cuina vegana. També
 es faran projeccions i hi haurà paradetes i espai
 cibernètic.

A les 22:30h. Concert amb:
 A palo seko, The Kavrons i La Familia Miranda

ORGANITZA: MITJANS LLIURES DE 9BARRIS

SORTIM DE CASA

DISSABTE 19
JUDICI POPULAR CONTRA
LA VIOLÈNCIA URBANÍSTICA
 18h. Centre cultural el Casino de Manresa.
 Passeig Pere III, 27. Manresa

Les especuladores al banc de les acusades.
 Es tocarà el tema de la violència urbanística i
 immobiliària des de diversos fronts: al judici hi
 haurà testimonis d'expropiacions, d'assetja-
 ment immobiliari, gent hipotecada, desallotja-
 da, exclosa, AAVV... Una mostra de com ens
 afecta el mercat urbanístic i de quines posi-
 cions prenen alguns dels actors: *lobbys* immo-
 biliaris, administració pública o mitjans de
 comunicació, entre altres.

ORGANITZA: COL·LECTIU OKUPA DE CAN CRISTU.
 WWW.SOMNISDESPERTS.ORG

DISSABTE 19
HAN DESALLOTJAT LA FECSA
PEL 1ER ANIVERSARI.
OKUPEM EL CARRER!!!
 Plaça Abat Oliva. Cerdanyola del Vallès

12:30h. Punt de trobada: informació, pancartes,
 vermut, tallers... 14:00 Dinar vegà.
 16:30h. Jocs, *performance*, malabars, samar-
 retes...
 18:00h. Cercavila reivindicativa. Després con-
 cert.
 ORGANITZA: ASSEMBLEA D'OKUPES DE Cerdanyola

DISSABTE 19
ASSEMBLEA DE LA PLATAFORMA EN DEFENSA DE L'EBRE
 20h. Auditori Felip Pedrell.
 Jardins de Salvador Videllet, 1. Tortosa

Fem front a la nova onada transvasista,
 sortim al carrer en defensa del territori!

CONVOCA: PLATAFORMA EN DEFENSA DE L'EBRE

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOURS 17

Dia internacional de la lluita pagesa.
Ni al Brasil ni enlloc,
prou morts per l'agronegoci!!!

16.30h. Oficines de Syngenta.
 C. Balmes, 117. Barcelona
 Denunciem la mort d'un company del MST. Farem
 una mística-teatre representant l'assassinat i
 després marxarem en una processó mani-festiva
 fins al Departament d'Agricultura, on enterrarem
 l'agronegoci en una *homilia*. Veniu de dol.
 Organitza: Campanya de suport a la lluita
 camperola.

4 anys d'expropiació
i resistència al capitalisme

Del 17 al 19 d'abril. CSO La Banka Rota.
 C. Rubió i Ors, 103, Cornellà.
 Organitza: CSO La Banka Rota.

Jornades: 'Mujeres y
conflicto armado en Colombia'

Del 17 al 19. Centre d'Estudis Jurídics.
 C. Ausiàs Marc, 40. Barcelona.
 Organitza: Taula Catalana per la pau i els Drets
 Humans a Colòmbia.

Setmana de lluita agroecològica

Del 16 al 19 d'abril.
 UAB, Sabadell, Terrassa.
 Organitza: L'hortet de l'autònoma.

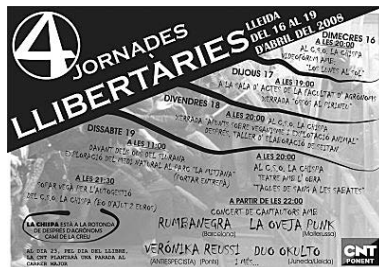

Documents de la Guerra Civil

Fins al 19 d'abril. 17h a 21h.
 Amic de les Arts. C. Teatre, 2. Terrassa.
 Organitza: Associació per la Tercera República.

4rtes Jornades Llibertàries a Lleida
 Del 16 al 19 d'abril.

CSO La Chispa. Camí de la creu, Lleida.
 Organitza: CNT-Ponent.

Concerts al Carrer.

Festes de Primavera.

Del 17 al 19 d'abril. C. Josep Tarradellas i Joan
 44, l'Hospitalet de Llobregat.
 Dijous 17: 20.30h. Amparanoia + El Kapel.
 Divendres 18: 20h. Canteca de Macao + Chico
 Ocaña + La Família Rústika. Dissabte 19: 20h. La
 Habitación Roja + Love of Lesbian + Dorian.
 Després de molts anys, l'Hospitalet de Llobregat
 torna a oferir a les seves Festes de Primavera,
 concerts gratuïts al carrer per a tothom.
 Orgtanitza: Casa de la música popular.

DIVENDRES 18

Catalunya lliure de transgènics

20h. Can Met. C. Sant Vicenç, 30. Figueres
 Videofòrum sobre els cultius transgènics i pre-
 sentació de la Iniciativa Legislativa Popular
 Catalunya Lliure de Transgènics, una campanya
 de recollida de signatures per aconseguir que
 Catalunya sigui un país lliure de transgènics.
 Organitza: IAEDENwww.iaeden.cat

2n Mercat d'intercanvi a Boca Nord

21h. Espai Jove Boca Nord. C. Agudells, 37.
 Barcelona.
 Es pot intercanviar qualsevol tipus d'objecte
 (roba, discos, pel·lícules, objectes de decoració,
 petits mobles, electrodomèstics). També s'ac-
 cepten intercanvis de coneixements i habilitats
 a través de petits tallers.
 Organitza: Espai Jove Boca Nord.

DISSABTE 19

Festival Anticacikes

21:30h. Casal de Joves de Roquetes.
 C. Vidal i Guasch 16, Barcelona.
 Concert amb: Sant Peus, El Pogo del Organillo,
 Ke pum ke pam i Djs Itchy & Scratchy.
 Organitza: Plataforma Vecinal de Trinitat Vella.

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // PIRAT'S SOUND SISTEMA

“Es millor muntar festes sense música en directe”

Què és això? Un pastitx d'entrevista promocional descarada per compensar els Pirat's Sound Sistema i que s'enrotllin per tocar al concert pel segon aniversari de la DIRECTA? Una pàgina d'autopromoció descarada perquè les lectures d'aquest setmanari s'assabentin que el proper 18 d'abril la DIRECTA munta un concert a la Farinera del Clot per celebrar el seus dos anys d'existència i, de passada, treure algun duro per mantenir la seva precària infraestructura? Des de quan aquest setmanari, *baluard incorruptible de la premsa alternativa dels Països Catalans*, empra estratègies comercials de tan baixa estofa per fer-se *autobombo*? Serà millor que llegim l'entrevista, a veure si són capaços de justificar-ho...

Roger Palà

/entrevista@setmanaridirecta.info/

Així que un concert per la DIRECTA... No esteu farts de tocar sempre gratis pels moviments socials?

Rodrigo: No. Hem tocat moltíssimes vegades pels moviments socials i pensem fer-ho moltes vegades més. I a veure, primer que no sempre toquem gratis —de fet la DIRECTA alguna cosa sí que ens paga— i nosaltres ens refugiem als bons arbres, als col·legues, a la penya que fa coses interessants. Si som lectors de la DIRECTA és lògic que vulguem col·laborar-hi, no? Segurament seria millor que es fessin 100 subscriptores més, però si s'ha de fer un concert es fa i ja està.

Soto: A mi personalment em gratifica bastant poder dedicar una nit a certs moviments socials als quals em sento proper. És cert que un grup potser no pot col·laborar amb tots els col·lectius que el reclamen, però tenim la llibertat de poder triar i en el cas de la DIRECTA ho vam tenir clar tots des de la proposta inicial.

“Ara fer un concert per treure ‘quartos’ no és rendible”

Quines són les coses bones i dolentes de fer bolos per moviments socials?

Soto: El millor és el fet de sentir-te'n part, que pensin amb tu per fer una festa i, sobretot, que confiïn en nosaltres a l'hora de demanar aquest tipus de col·la-

Edu Bayer

boracions. Negatives... Ara mateix no sabria què dir-te. Suposo que les negatives es donen quan has de dir que no i la gent no ho entén.

No és una mica lamentable que els moviments socials depenguin sempre de les mateixes dinàmiques per finançar-se? Sembla que l'única sortida dels col·lectius per aconseguir diners és muntar festes...

Soto: Bé, és una realitat que en això d'autogestionar-se i autofinançar-se els moviments socials encara van coixos. Hem de pensar i descobrir noves maneres i tàctiques per aconseguir-ho. Realment la fórmula clàssica de fer un concert per treure *quartos* darrerament no és gaire rendible i ja comença a ser obsoleta. Jo apostaria per muntar festes sense música en directe, encara que això, que ho digui jo, està bastant malament...

Així doncs, això de fer concerts solidaris ja no funciona. Per què penseu que es així?

Rodrigo: No sé perquè, però darrerament els concerts solidaris no funcionen com abans. No sé si és que la gent va menys a veure música en directe o *priven* menys. Penso que potser és perquè costa trobar bandes del *rotllo* que omplin un espai relativament gran. N'hi ha poques. Perquè vaja... A qui portarieu

vosaltres si haguessiu de muntar un *bolo* per treure *pasta* per un projecte?

La veritat és que ara m'està agafant suor freda...

Rodrigo: A veure, esperem que al nostre concert per la DIRECTA hi vingui molta gent, eh? Però suposem que no serà tant pel grup com pel fet que és l'aniversari de la DIRECTA.

“Som un grup on totes les decisions passen pel sedàs del debat col·lectiu”

Es pot combinar això de ser un grup del *rotllo* i a més estar immers en la indústria de la música?

Soto: És clar. Si tens algun dubte, mira com funciona Pirat's Sound Sistema!

I com funciona?

Rodrigo: Som un grup on totes les decisions passen pel sedàs del debat col·lectiu. Per exemple, ens van proposar de tocar al festival de les JERC i vam decidir no anar-hi i, en canvi, hi ha altres festivals comercials, com el Senglar Rock, on sí que hi

hem tocat. I si toquem per l'estranger, el circuit on ens movem és bastant semblant al nostre circuit d'aquí. En cada moment hem mesurat on volem participar i on no. I això ho decidim com ho fa un col·lectiu qualsevol. Però, és clar, nosaltres som tres i d'aquesta manera és més senzill. Hi ha moments en què cedeix l'un o l'altre, però les decisions sempre les prenem per consens.

El grup us el preneu com una feina o com una militància?

Rodrigo: Ni una cosa ni l'altra. La música per mi és un vehicle d'expressió personal que empro, primer de tot, perquè sóc un malalt de la música i m'agrada moltíssim. No és una feina perquè ja tinc la meua feina i no és una militància perquè ja tinc les meves militàncies.

Creieu que dins els moviments socials hi ha una manca d'interès per la cultura?

Soto: De vegades sí. Sembla que parlem tota l'estona de problemàtiques molt serioses i transcendents i de vegades oblidem que s'ha de viure la vida. I el més perillós és que hi ha gent dels moviments socials que creu que la cultura no és important.

“Als moviments socials hi ha qui creu que la cultura no importa”

Rodrigo: Jo penso que, de vegades, si amb la teua música vols expressar les teves inquietuds polítiques, sembla que estiguis obligat a fer-ho a través d'un gènere molt concret. La música política està encasellada en unes formes musicals que no tenen perquè ser immutables. A Barcelona, sobretot, es viu molt de la cultura del *punk*.

Algun problema amb el *punk*, xaval?

Rodrigo: No, no... Si el *punk* està que t'hi cagues, el *punk* mola molt... Però no veig molta gent dels moviments socials que escolti *r'n'b* o salsa. Però això està canviant molt, aquesta resposta potser te l'hauria d'haver dit fa cinc anys.

I per on t'agradaria que caminés la música compromesa?

Rodrigo: Espero que camini per tot arreu. I un grup amb ideologia no vol dir necessàriament lletres pamfletàries. El Sueño de Morfeo narrarà una relació d'amor diferent que Plouen Catximbos, perquè la seva visió sobre la vida és diferent.

‘Maleïdes les guerres i aquell qui les va fer’

Jordi Martí

/opinio@setmanaridirecta.info/

“Al damunt de la tomba hi ha nat un taronger”, cantava l'Ovidi i canta la Maria del Mar mentre milers d'homes i dones, centenars de milers i quantitats encara més grans —però difícils de comptar— s'entrenen, estudien, investiguen i diuen que treballen per la pau embolcallats amb vestits de la guerra. Guerra que no és només resposta a la guerra, sinó sobretot eixamplament de mercats, despeses organitzades de material militar, defensa del mercat de la mort, botigueta del dolor i paradeta de la destrucció planificada de l'altre.

Els inversors demanen al ‘Déu Diner’ que creixin les guerres

Homes respectables amb bates blanques i reconeixement social ampli investiguen com podran destrossar com més vides millor. També investiguen com poden ser capdavaners en la dura tasca d'exterminar el contrari. Reben sous milionaris i treballen per les empreses més respectables del món, a les quals devem el nostre benestar, perquè de la mateixa manera que venen armes, també trafiquen amb la salut, els diners i l'amor.

Dones respectables, ben vestides i mudades, fan que les accions de la mort cotitzin en borsa i els inversos d'arreu del planeta, molt ben considerats i amb un èxit social segur, demanen al *Déu Diner* que creixin les guerres, que es gastin les bombes de fragmentació, que les mines no deixin de posar-se i, si es decideix desinstal·lar-les, que també sigui un negoci.

De les paraules d'Ovidi... mentre el reproductor de CD les va llegint amb la veu de la Bonet, en surt sempre la mateixa cançó: “Maleïdes les guerres i aquell qui les va fer, maleïdes les guerres i aquell qui les va fer!”.

